

บทที่ ๓

การดำเนินงานที่สำคัญ ๆ ของอิกาเฟ

อิกาเฟดำเนินงานในลักษณะที่เป็นตัวริเริ่มและกระตุ้นให้ประเทศต่าง ๆ ร่วมมือกัน ในการดำเนินโครงการต่าง ๆ แม้ว่า อิกาเฟจะถือกำเนิดขึ้นตั้งแต่ปี ๑๙๔๗ แต่ในระยะเกือบ สิบปีแรกของการก่อตั้ง อิกาเฟไม่มีผลงานปรากฏเลย ทั้งนี้ เนื่องจากอิกาเฟต้องใช้เวลาคึกกษา และรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อวางแผนการดำเนินงาน ประกอบกับสถานการณ์ทางการเมืองและ เศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ในภูมิภาคเอเชียกำลังยุ่งเหยิง และหลาย ๆ ประเทศยังไม่ได้รับเอกราช เช่น อินโดนีเซีย ยังเป็นอาณานิคมของเนเธอร์แลนด์ และพม่า มาเลเซีย เป็นอาณานิคมของอังกฤษ เป็นต้น นอกจากนี้ สงครามอินโดจีน ระหว่างปี ๑๙๔๖ - ๑๙๕๔ ก็ยังทำให้ประเทศแถบนี้ไม่มีเวลาสนใจที่จะพัฒนาเศรษฐกิจเท่าที่ควร ทำให้ขาดความร่วมมือ ระหว่างประเทศในภูมิภาค ซึ่งมีผลให้อิกาเฟปฏิบัติงานต่าง ๆ ล้าช้า จนกระทั่งภายหลังปี ๑๙๕๔ ประเทศในเอเชีย โดยเฉพาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต่างก็สนใจการพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมในประเทศของตนมากขึ้น และหลาย ๆ ประเทศได้รับเอกราช การปฏิบัติงานของอิกาเฟ จึงค่อยเป็นรูปเป็นร่างขึ้น และขยายตัวกว้างออกไป มีสมาชิกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากเดิม ๑๐ ประเทศ ที่เข้าร่วมประชุมสมัยที่ ๑ เมื่อปี ๑๙๔๗¹ จนบัดนี้เพิ่มเป็น ๓๑ ประเทศ และมีสมาชิกสมทบอีก ๘ ประเทศ

ในปัจจุบัน อิกาเฟได้ดำเนินโครงการที่สำคัญ ๆ หลายโครงการด้วยกัน ซึ่งส่วนใหญ่ก็มีผล ต่อการพัฒนาประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย โครงการที่สำคัญ ๆ มีดังต่อไปนี้.—

โครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนกลาง

สถาบันเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและวางผังแห่งเอเชีย

¹ มีประเทศในเอเชีย ๘ ประเทศ คือ จีน อินเดีย ฟิลิปปินส์ และไทย และประเทศนอกภูมิภาคเอเชียอีก ๒ ประเทศ คือ ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สหภาพ โซเวียต สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา ประเทศเหล่านี้มีอิทธิพลมาก และปกครองหลาย ๆ ประเทศในเอเชียอยู่ในขณะนั้น.

โครงการทางหลวงสายเอเชีย

ธนาคารพัฒนาเอเชีย

คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งเอเชีย

โครงการสำรวจหาแหล่งแร่ชายฝั่งทวีป

โครงการทางรถไฟข้ามทวีปสายเอเชีย

คณะกรรมการไต้ฝุ่น

ขบวนการโทรคมนาคมแห่งเอเชีย

ประชาคมมะพร้าวแห่งเอเชีย

สถาบันสถิติแห่งเอเชีย

ศูนย์พัฒนาบริหารศาสตร์แห่งเอเชีย

หากการดำเนินงานในโครงการที่กล่าวข้างต้นประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายแล้ว ย่อมจะช่วยการพัฒนาในประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียได้อย่างมาก อย่างไรก็ตาม จากโครงการทั้งหมด มีอยู่ไม่กี่โครงการที่นับว่าประสบผลสำเร็จ และหลาย ๆ โครงการเพิ่งจะเริ่มต้นในเร็ว ๆ นี้เอง ดังนั้นจึงจะกล่าวถึงการดำเนินงานและผลสำเร็จของแต่ละโครงการต่อไป

โครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง

(The Lower Mekong Basin Development Project)

อีกาเพ็ได้จัดตั้งคณะกรรมการประสานงานเพื่อการสำรวจลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง (Committee for the Co-ordination of Investigations of the Lower Mekong Basin) ในปี ๑๙๕๓ โดยมีผู้แทนจาก ๔ ประเทศชายฝั่ง คือ สาธารณรัฐเขมร ลาว สาธารณรัฐเวียดนาม และไทย เข้าร่วมเป็นกรรมการ² มีหน้าที่รวบรวมข้อมูลจากการศึกษาคนคว่ำ สำรวจในการวางแผนโครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง โครงการนี้เกิดขึ้นเนื่องจากอีกาเพ็เห็นว่า แม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำระหว่างประเทศที่มีความสำคัญมากสายหนึ่ง มีความยาวประมาณ ๒,๖๐๐ ไมล์ (หรือ ๔,๑๖๐ กิโลเมตร) นับเป็นแม่น้ำสายใหญ่ที่สุด

² ชีระ วัชรเสถียร, เรื่องเดิม, หน้า ๒๓.

๑๘

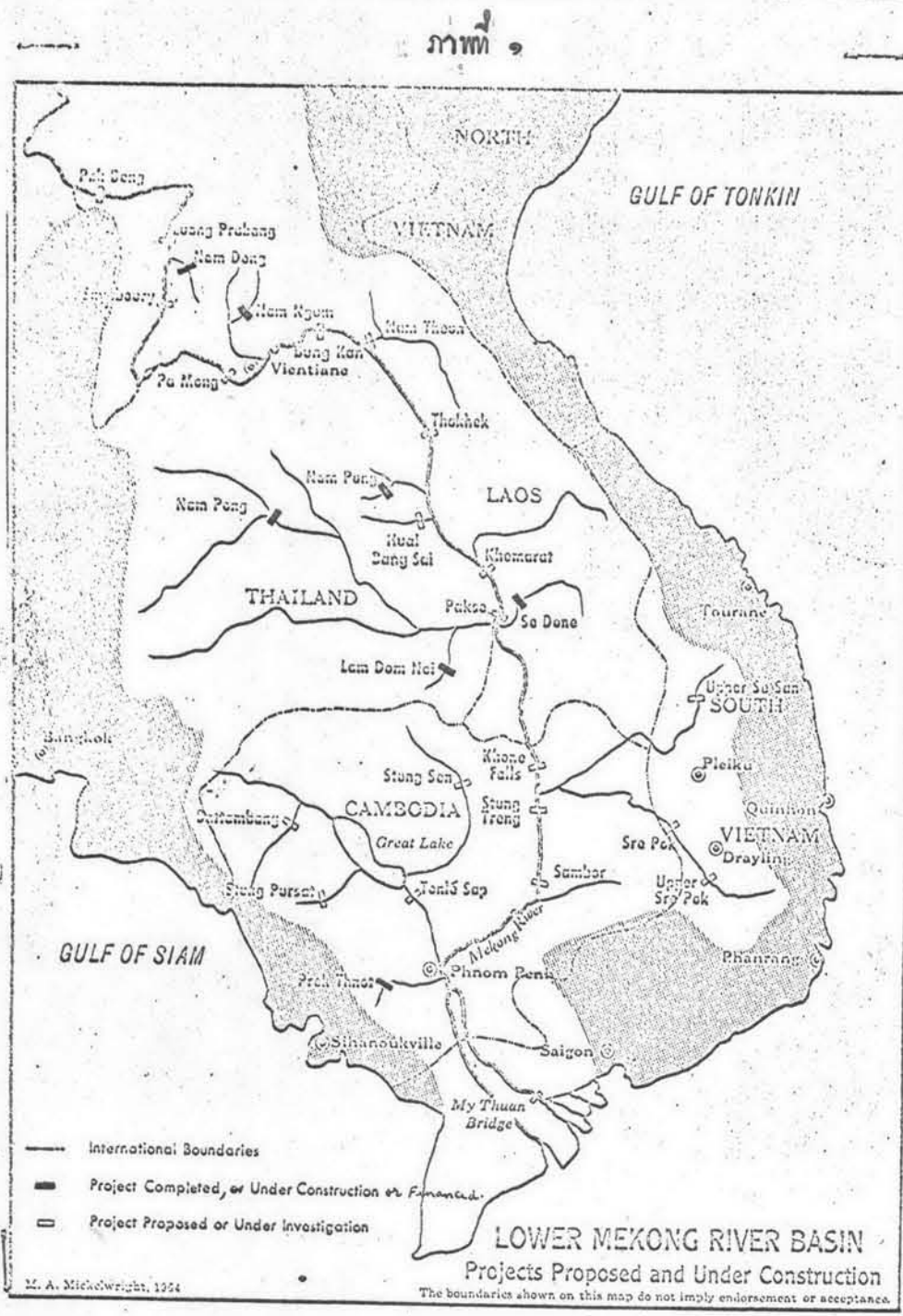
และมีความยาวเป็นที่สี่ของโลก³ ต้นน้ำกำเนิดจากเทือกเขาหิมาลัยทางภาคกลางของ
ทิเบตไหลลงมาทางใต้ผ่านมณฑลยูนนานในแผ่นดินจีน ลงมาทางคาบสมุทรอินโดจีน
โดยผ่านชายแดนพม่า-ลาว ลงมา ซึ่งนับตั้งแต่จุดนี้ลงมา ถือเป็นแม่น้ำโขงตอนล่าง ซึ่งมีย
ความยาวประมาณ ๑,๕๐๐ ไมล์ (หรือ ๒,๔๐๐ กิโลเมตร) โดยไหลผ่านชายแดนไทย-ลาว
เป็นระยะทาง ๒๐๐ ไมล์ ส่วนที่เหลือไหลผ่านลาว สาธารณรัฐเขมร ลงสู่ทะเลจีนตอนใต้
ณ คินแดนที่เรียกว่า "nine dragon's mouths" ในสาธารณรัฐเวียดนาม⁴
ลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง ครอบคลุมพื้นที่เกือบ ๒๓๖,๐๐๐ ตารางไมล์ (หรือ
๒๒๐,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร) มีประชากรอาศัยอยู่ถึง ๕๐ ล้านคน⁵ พื้นที่ลุ่มแม่น้ำโขง
ตอนใต้ อุดมสมบูรณ์และเต็มไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่จะนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนา
ขณะเดียวกันก็เป็นพื้นที่ ๆ ประสบกับอุทกภัยเกือบทุก ๆ ปีมา จากกระแสน้ำที่ไหลมา
เนื่องจากหิมะละลายในฤดูร้อน และฝนตกชุกในฤดูฝน ทำความเสียหายให้แก่ชีวิตและทรัพย์สิน
เป็นจำนวนมาก จึงมีผู้ให้สมญาแม่น้ำโขงว่าเปรียบเสมือนยักษ์หลับ "Sleeping Giant"⁶
ซึ่งน่าจะเป็นแหล่งที่ทำให้เกิดประโยชน์มหาศาลไม่เฉพาะแต่ประเทศไทยหนึ่ง หากแต่
หลาย ๆ ประเทศที่อยู่ในบริเวณแม่น้ำโขงตอนล่างทั้งหมด ปัญหาในเรื่องนี้เมื่อจะ
ทำอะไรจึงจะมีการใช้แม่น้ำโขงให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ให้เป็นส่วนที่เชื่อมโยงประเทศ
ชายฝั่งให้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากกว่าจะเป็นเส้นแบ่งแยกเขตแดน ซึ่งงานนี้จะดำเนินไปได้

3 Apiphong Jayanama, "the Lower Mekong River Project : on
Alternative to Strife in Southeast Asia," Unpublished Master's
Thesis, American University, June 1970, p.15.

4 Ibid.

5 เกือบทั้งหมดของประชากรเขมรและลาว และ ๑ ใน ๓ ของประชากรทั้งหมดของไทย
และเวียดนาม (Ecafe-25 Years, Doc. E/CN.11/1025, Bangkok, March 1972).

6 U Nyun, "The Mekong : An Outstanding Example of Regional
Cooperation," Indian Journal of Power and River Valley Development,
Vol. XVI, 1966.

Reproduced from W.R.D. Sewell and G.F. White, "The Lower Mekong: An Experiment in International River Development", International Conciliation, May 1966, p.10.

LIST OF DAMS	
○ 1. Main Stream Dams Under Study	
Pa Mong	Lam Takong (Thai)
Khone Falls	○ b. Under Active Consideration
Stung Treng	Battambang (Camb.)
Sambor	Upper Sre Pok-3 dams (V.N.)
Tonle Sap	Upper Se San (V.N.)
□ 2. Tributary Dams	Nam Phrom (Thai)
a. Completed, Under Construction or Financed	Nam Chern (Thai)
Nam Ngum (Laos)	Nam San (Thai)
Nam Pong (Thai)	Upper Se Done (Laos)
Nam Pung (Thai)	Nam Theun (Laos)
Prek Thnot (Camb.)	Se Bang Hieng (Laos)
Lam Dom Noi (Thai)	Se Bang Fai (Laos)
Lower Se Done (Laos)	Stung Pursat (Camb.)
Nam Dong (Laos)	Stung Chinit (Camb.)
Lam Nam Oon (Thai)	Stung Sen (Camb.)
Lam Pao (Thai)	Huai Bang Sai (Thai)
Lam Phra Phloeng (Thai)	Nam Mae ing (Thai)
	Nam Yang (Thai)
	Nam Mun (Thai)
	Nam Chi (Thai)

Source: U.S. Agency for International Development and U.S. Bureau of Reclamation, To Tame a River (Washington, D.C.: G.P.O., 1968) p.13.

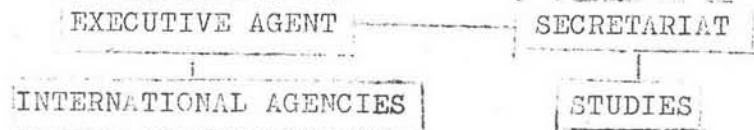
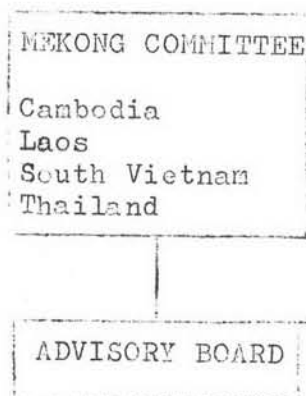

24
1970

MEKONG COMMITTEE: ORGANIZATIONAL INTER RELATIONSHIPS

PARTICIPATING NATIONS

Australia	Germany (Fed. Rep. of)	New Zealand
Austria	Hong Kong	Norway
Belgium	India	Pakistan
Canada	Indonesia	Philippines
China (Rep. of)	Iran	Sweden
Denmark	Israel	Switzerland
Finland	Italy	United Arab Rep.
France	Japan	United Kingdom
	Netherlands	United States

FAO	IBRD	Aerial photography
ILO	WFP	Mapping and levelling
IAEA	WHO	Dam site geology
	WMO	Hydrology
UN Economic Commission for Asia and the Far East		Soil survey
UN Development Programme/ Special Fund		Hydrographic survey
UN Educational, Scientific, and Cultural Organization		Aquatic biology
UN Industrial Development Organization		Engineering design
UN International Children's Emergency Fund		Power market
UNOTC (Bureau of Technical Assistance Operations)		Minerals survey
		Land use
		Forest use
		Pilot farms
		Labour supply
		Transport needs
		Cultural patterns
		Financing

Reprinted from W.R.D. Sewell and G.F. White, "The Lower Mekong: An Experiment in International River Development," *International Conciliation*, May 1966, p.30; and revised with updated information in United Nations, ECAFE, Mekong Committee, "OPERATIONAL RESOURCES AT 31 DECEMBER 1969"; Doc. WRD/MKG/INF/L. 380 (Draft), 1 Feb. 1970, TABLE I, p.1.

การวางแผน
๒

DRAFT

OPERATIONAL RESOURCES AT 31 DECEMBER 1969

	<u>Pre-Investment Investigations and Planning</u> (฿ equivalent)	<u>Investment for Construction</u> (฿ equivalent)	<u>Total</u> (฿ equivalent)
Australia	1,011,000	2,733,458	3,744,458
Austria	75,000	-	75,000
Belgium	165,000	-	165,000
Canada	1,365,000	4,000,000	5,365,000
China	170,200	65,000	235,000
Denmark	10,000	1,280,000	1,290,000
Finland	10,000	-	10,000
France	1,664,749	4,732,156	6,396,905
Fed. Rep. of Germany	2,500	17,000,000	17,002,500
Hong Kong	10,000	-	10,000
India	312,805	200,000	512,805
Indonesia	20,000	-	10,000
Iran	208,500	-	208,500
Israel	786,300	5,000	791,300
Italy	49,700	1,000,000	1,049,700

DRAFT

การงาน

OPERATIONAL RESOURCES AS OF 31 DECEMBER 1969

Summary table by major projects

US Dollar equivalent

	<u>Contribution by Mekong riparian countries</u>	<u>Cooperative assistance from outside the Basin</u>	<u>Total</u>
Pa Mong Mainstream project	4,478,000	12,581,000	17,059,000
Sambor mainstream project	18,171	1,119,825	1,137,996
Tonle Sap mainstream project	72,857	387,755	460,612
Tributaries reconnaissance	-	236,559	236,559
Prek Thnot tributary in Cambodia	9,380,100	20,065,770	29,445,870
Battambang tributary in Cambodia	100,500	601,675	702,175
Stung Chinit & Great Lake in Cambodia	-	83,000	83,000
Nam Ngum tributary in Laos	-	29,576,677	31,121,177
Lower Se Done tributary in Laos	-	2,533,442	3,190,442
Nam Dong tributary in Laos	255,000	687,565	924,565
Nam Pong tributary in Thailand	13,430,419	16,490,675	29,921,094
Nam Pung tributary in Thailand	5,326,050	84,676	5,410,726
Lam Dom Noi tributary in Thailand	14,000,000	31,000	14,031,000
Nam San tributary in Thailand	40,000	75,000	115,000
Nam Phrom & Nam Chern tributaries in Thailand	18,050,000	6,500	18,056,500
Nam Mae Kok tributary in Thailand	-	200,000	200,000
Upper Se San tributary in Viet-Nam	100,500	331,675	432,175
Upper Srepok tributary in Viet-Nam	22,122	126,627	148,749
Mainstream levelling & aerial mapping	105,000	1,677,157	1,782,157
Hydrologic network	1,883,000	2,950,150	3,833,150
Navigation improvement	1,498,800	3,437,427	4,936,227
Mekong minerals survey	647,995	2,245,349	2,897,344
Vientiane/Nong Khai bridge	-	125,000	125,000
Ky Thuan bridge	-	100,000	11,102,000
Experimental & demonstration farms	11,002,000	1,863,393	3,488,236
Power market survey	1,624,843	206,000	206,000
Mathematical Delta Model	-	1,133,603	1,367,802
Systems analysis	234,199	517,921	539,521
Soil & concrete lab. in Cambodia	21,600	108,505	108,505
Petroleum supplies	-	207,000	207,000
Pulp and paper industry survey	-	50,000	50,000
Basin planning	-	315,770	315,770
Institutional support	-	-	-
Miscellaneous	5,944,339	6,688,382	12,633,021
			1,605,031
			\$197,891,404

Source: United Nations, ECAFE, Committee for Coordination of Investigations of the Lower Mekong Basin, op.cit.. TABLE II, p.2.

ก็จากความร่วมมือของประเทศชายฝั่งโดยได้รับความช่วยเหลือจากสังคมนานาชาติ⁷
 จากสาเหตุข้างต้น อีคาเฟิงวางแผนโครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่างขึ้น
 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะนำทรัพยากรน้ำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการพลังงาน การชลประทาน
 การระบายน้ำ การป้องกันน้ำท่วม และการปรับปรุงเส้นทางเดินเรือ เหล่านี้ เพื่ออำนวยความสะดวก
 ประโยชน์แก่ประชาชนในบริเวณนี้ทั้งหมด โดยปราศจากข้อจำกัดทางเชื้อชาติ ศาสนา หรือ
 ลัทธิการเมืองใด ๆ⁸

โครงการพัฒนาแม่น้ำโขง ได้รับความร่วมมือจากประเทศต่าง ๆ ๒๒ ประเทศ
 องค์การชำนาญพิเศษแห่งสหประชาชาติ ๑๒ แห่ง ธนาคารโลก และมูลนิธิเอกชน ๓ มูลนิธิ
 นอกจากนั้นยังได้รับความช่วยเหลือจากองค์การระหว่างประเทศ และบริษัทเอกชนอีก
 หลายแห่ง (ดูรายละเอียดในตารางที่ ๒ หน้า ๒๐ ซึ่งคิดเป็นมูลค่าไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ เหรียญ
 สหรัฐอเมริกา และยังได้รับรางวัลแมกไซไซในปี ๑๙๖๖ อีกด้วย⁹

การดำเนินโครงการแบ่งเป็น โครงการสายน้ำสายใหญ่และโครงการสายน้ำสาขา
โครงการสายน้ำสายใหญ่ ประกอบด้วยโครงการสร้างเขื่อน หรือประตูกั้นน้ำ
 ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ จำนวน ๑๒ โครงการ เรียงลำดับจากทิศเหนือลงมาทิศใต้
 ดังต่อไปนี้

- โครงการปากเบ็ง (Pak Beng) ในลาว
- โครงการหลวงพระบาง (Luang Prabang) ในลาว
- โครงการปากเลหรือสายบุรี (Pak Lay or Sayaboury) ในลาว
- โครงการผามอง (Pa Mong) ระหว่างชายแดนไทย-ลาว
- โครงการบึงกาฬ (Bung Kan) ระหว่างชายแดนไทย-ลาว
- โครงการท่าแขก (Thakhek) ระหว่างชายแดนไทย-ลาว

⁷ สำหรับแม่น้ำโขงตอนเหนือเต็มไปด้วยเกาะแก่งและหินโสโครก ทั้งยังมีกระแสน้ำ
 เชี่ยวกราก เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอย่างมาก นอกจากนั้น บางส่วนของแม่น้ำโขงตอนเหนือ
 ไหลผ่านดินแดนสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งยังมีได้เป็นสมาชิกอีคาเฟิง ดังนั้น จึงคงมีเฉพาะ
 โครงการปรับปรุงลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง. ในขณะนั้น

⁸ Apiphong, op.cit., p. 12.
⁹ ECAFE - 25 Years, op.cit., p. 29.

โครงการเขมราฐ (Khemarat) ระหว่างชายแดนไทย-ลาว

โครงการปากเซ (Pakse) ระหว่างชายแดนไทย-ลาว

โครงการน้ำตกคอน (Khone Falls) ระหว่างชายแดนลาว-สาธารณรัฐเขมร

โครงการสตึงแตร็ง (Stung Treng) ในสาธารณรัฐเขมร

โครงการซัมบอร์ (Sambor) ในสาธารณรัฐเขมร

โครงการทอนเล ساب (Tonle Sap) ในสาธารณรัฐเขมร

ถ้าหากโครงการเหล่านี้สำเร็จ จะสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ถึง ๑๑ ล้านกิโลวัตต์ และสร้างระบบชลประทานครอบคลุมพื้นที่เกือบ ๒ ล้านเอเคอร์ และสามารถเปิดเส้นทางคมนาคมให้เรือสินค้าขนาดใหญ่พอสมควรแล่นจากปากแม่น้ำโขงขึ้นมาถึง เมืองหลวงพระบาง ได้ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถป้องกันน้ำท่วมได้ในบริเวณสองฝั่งแม่น้ำ นับตั้งแต่หลวงพระบางลงมา ในทั้งหมด ๑๒ โครงการนี้ มี ๓ โครงการที่อยู่ในลำดับความสำคัญสูงสุด คือ โครงการผามอง โครงการซัมบอร์ และโครงการทอนเล ساب ซึ่งจะต้งดำเนินการให้เสร็จก่อนโครงการสายน้ำสายใหญ่อื่น ๆ

โครงการผามอง อยู่ทางเหนือของเวียงจันทน์ ราว ๑๘ ไมล์ ซึ่งแม่น้ำโขงไหลผ่านชายแดนไทย-ลาว เขื่อนซึ่งมีขนาดกว้าง ๒๐๔ ฟุต จึงตั้งอยู่จรดชายฝั่งทั้งสองประเทศ มีอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่เก็บน้ำได้เต็มที่ตลอดเวลา โครงการนี้มีความสำคัญมากที่สุด โดยจะมีผลเกี่ยวโยงกับโครงการอื่น ๆ ทั้งหมด สามารถอำนวยความสะดวกในการชลประทานให้แก่ประเทศไทย นับเป็นพื้นที่ถึง ๒ ล้านเอเคอร์ และลาว ๕ แสนเอเคอร์¹⁰ และสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ถึง ๒ หมื่นล้านกิโลวัตต์ชั่วโมงจากกำลังติดตั้ง ๔ ล้านกิโลวัตต์ เมื่อเทียบกับเขื่อนอัสวานในอียิปต์แล้ว ยังมากกว่า ๒ เท่าครึ่ง¹¹ นอกจากนั้น ยังจะช่วยป้องกันน้ำท่วมในพื้นที่รอบ ๆ เวียงจันทน์ และบางส่วนของพนมเปญ และสามารถเปิดให้เรือแล่นได้เป็นระยะทางเกือบ ๑,๐๐๐ ไมล์ จากปากแม่น้ำ

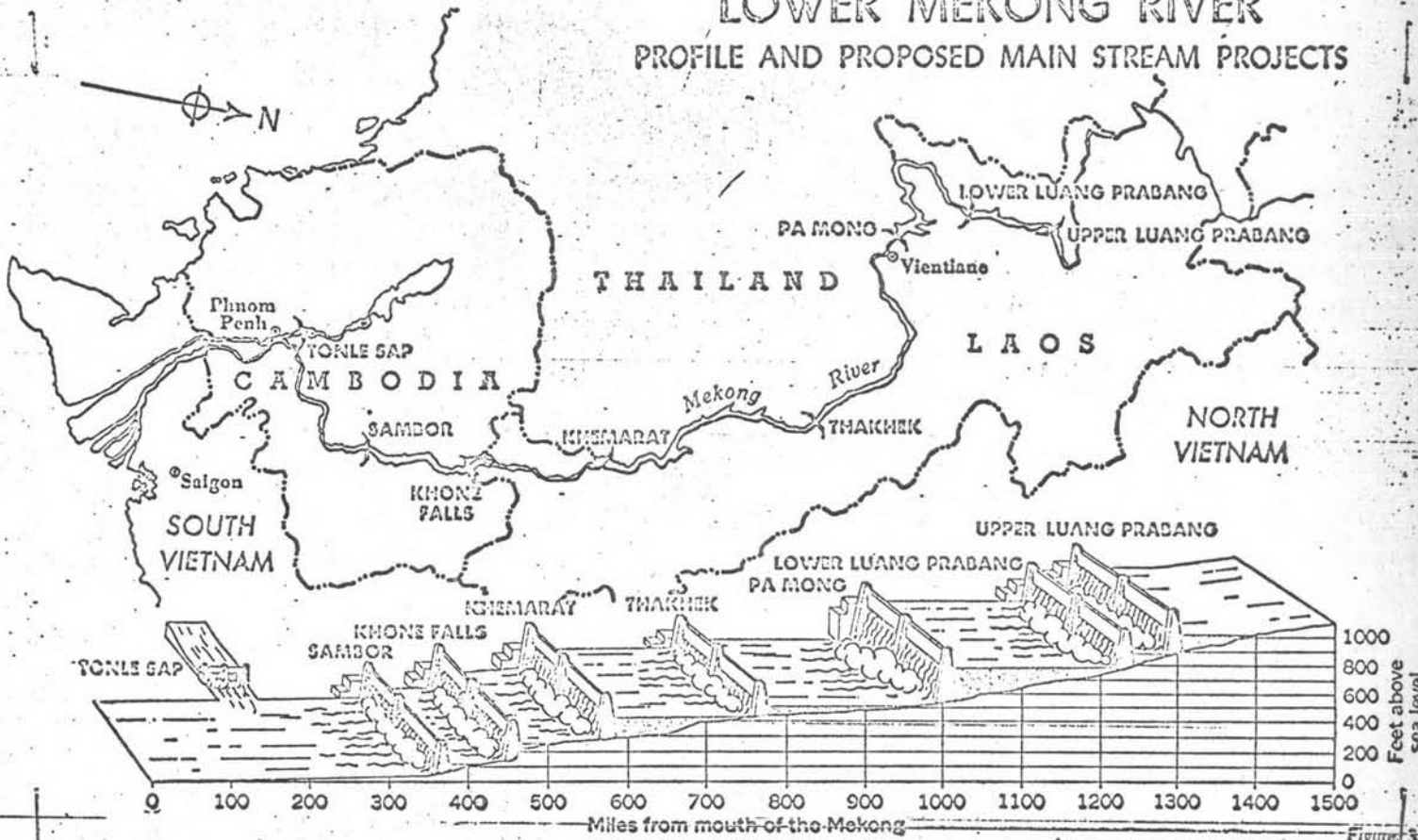
10 วีระ วัชรเสถียร, เรื่องเดิม, หน้า ๒๘.

11 Apiphong, op.cit., p. 48.

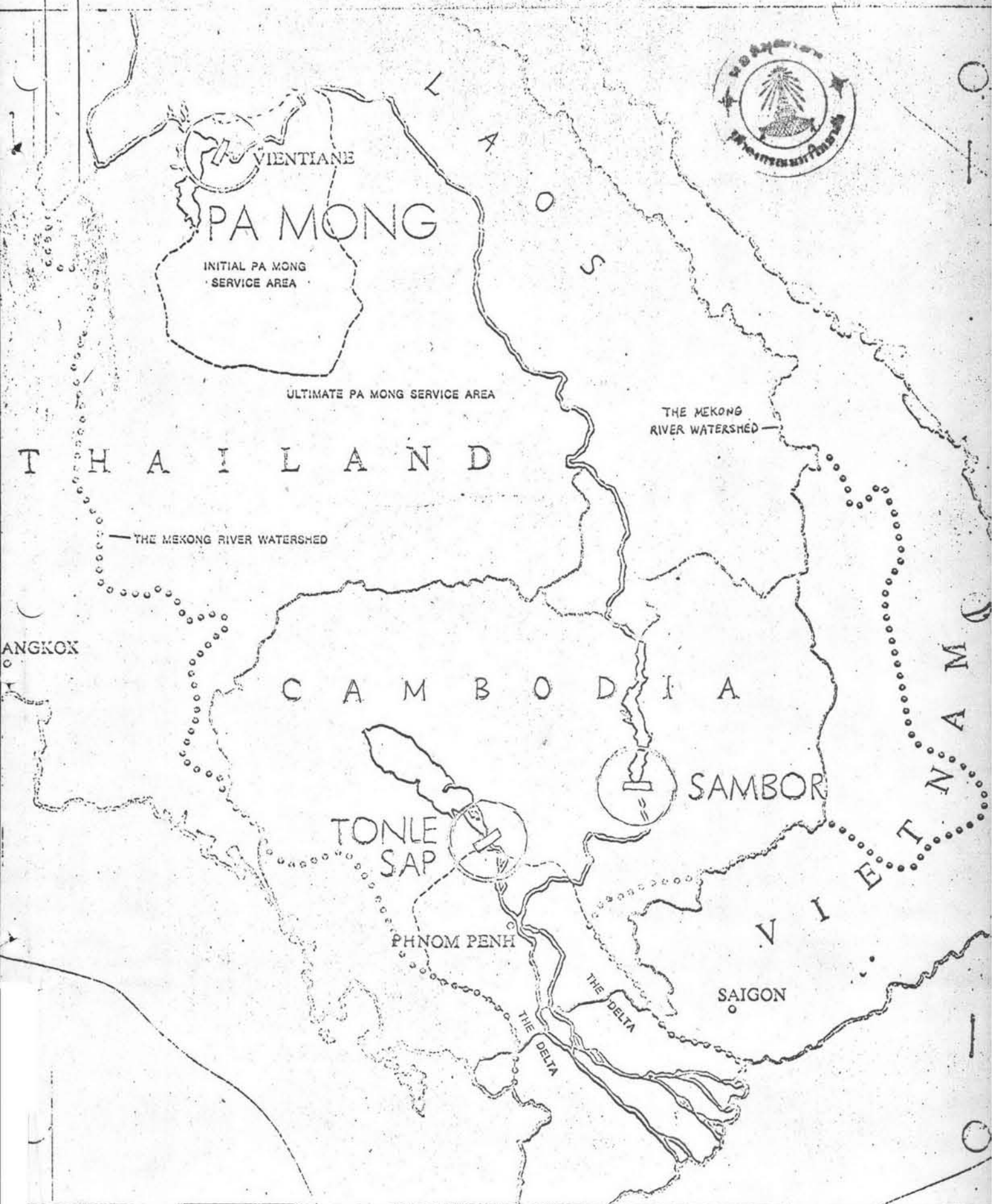
กรมการเกษตรและป่าไม้

LOWER MEKONG RIVER PROFILE AND PROPOSED MAIN STREAM PROJECTS

Reproduced from C. Hart Schaaf and Russell H. Fifield; The Lower Mekong: Challenge to Cooperation in Southeast Asia (Princeton: Van Nostrand Co., Inc., 1963) p.109.

PA MONG, SAMBOR and TONLE SAP.

โครงการขั้บมอ อยู่เหนือกรุงเทพมหานครไปราว ๑๕๐ ไมล์ ตัวเขื่อนจะมีขนาดกว้าง ๗๕ ฟิต แต่ไม่มีอ่างเก็บน้ำเลย เพราะพื้นที่ไม่อำนวย จึงมีน้ำสำรองจำกัดเป็นแบบ run-of-river project เขื่อนนี้จะสามารถส่งน้ำให้พื้นที่ในเขมรและเวียดนามได้ถึง ๓๗๕,๐๐๐ เอเคอร์ และผลิตกระแสไฟฟ้าได้ ๘๗๕,๐๐๐ กิโลวัตต์ชั่วโมง จากกำลังติดตั้ง ๔๐๐,๐๐๐ กิโลวัตต์ ซึ่งจะจ่ายกระแสไฟฟ้าให้ไต่ทั่วกรุงเทพมหานครและไซ่งอน¹²

โครงการทอนเลสาบ แตกต่างจากโครงการอื่น คือจะสร้างประตูกันน้ำที่กวางชิ่งในเขมร ซึ่งอยู่ระหว่างกรุงเทพมหานครกับทะเลสาบใหญ่ (เรียกว่าทอนเลสาบ) เป็นโครงการ เอนกประสงค์ นับตั้งแต่การป้องกันน้ำท่วม ปรับปรุงเส้นทางเดินเรือ การชลประทานและการประมง โครงการนี้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณรัฐเวียดนามเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในการช่วยป้องกันภัยพิบัติจากน้ำท่วมและความเสียหายจากน้ำเค็มในดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงได้เป็นอย่างดี

โครงการสายน้ำสาขา คณะกรรมการแม่น้ำโขงได้ดำเนินงานเกี่ยวกับโครงการสายน้ำสาขาไปพร้อม ๆ กับโครงการสายน้ำสายใหญ่ เพื่อให้มีการประสานงานโดยใกล้ชิด และได้สำรวจสถานที่ดำเนินงานไว้ ๓๔ แห่งด้วยกัน จนบัดนี้ได้ก่อสร้างเสร็จไปแล้วหลายโครงการ ได้แก่ โครงการน้ำพอง (เขื่อนอุบลรัตน์) โครงการน้ำพรม (เขื่อนจุฬาภรณ์) โครงการลำโดมน้อย (เขื่อนสิรินธร) โครงการน้ำพุง โครงการลำตะกอง โครงการลำพระเพลิง และโครงการลำปาว ในประเทศไทย โครงการน้ำกวม โครงการเซอโคนตอนล่าง และโครงการน้ำคัง ในลาว อีกหลายโครงการอยู่ในระหว่างดำเนินการ เช่น โครงการลำน้ำอนในไทย โครงการแปรคนอกในสาธารณรัฐเขมร และโครงการน้ำจิมในลาว เป็นต้น สำหรับโครงการอื่นก็อยู่ในขั้นวางแผนและสำรวจอย่างละเอียด

โครงการปรับปรุงเส้นทางเดินเรือ เป็นเป้าหมายที่สำคัญอันหนึ่งในโครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง เพื่อที่จะทำการปรับปรุงเส้นทางเดินเรือ จากปากแม่น้ำโขงขึ้นมาถึงเมืองหลวงพระบาง มีการศึกษารวบรวมข้อมูล จัดการซ่อมแซมและติดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินเรือ การขุดลอกร่องน้ำ การสำรวจทางธรณีวิทยา ตลอดจนการฝึกอบรมคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับการเดินเรือ การซ่อมบำรุงรักษาและต่อเรือ เป็นต้น

โครงการอื่น ๆ โดยเหตุที่ประชากรในแถบลุ่มแม่น้ำโขงส่วนใหญ่ทำการ เกษตร เป็นอาชีพหลัก อีคาเพ็จึงเน้นการพัฒนาการ เกษตร การป่าไม้ และการประมง เพื่อที่จะ ได้ใช้ประโยชน์จากแม่น้ำโขงได้อย่างเต็มที่ โดยให้มีการประสานงานในโครงการต่าง ๆ และให้มีการสำรวจ ทดลอง และสาธิต เพื่อให้มีการนำเทคนิคใหม่ ๆ และอุปกรณ์ที่ทันสมัย มาใช้ ยิ่งกว่านั้นพื้นที่ลุ่มแม่น้ำโขงยังอุดมไปด้วยแร่ธาตุ ซึ่งยังมีได้มีการขุดค้นหาใช้อย่างเต็มที่ จึงมีโครงการสำรวจแร่ธาตุบริเวณสองฝั่งแม่น้ำ โดยได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนพิเศษ สหประชาชาติ

งบประมาณและเวลาที่จะใช้ โครงการนี้คาดว่าจะใช้งบประมาณถึง ๒ พันล้าน เหรียญสหรัฐอเมริกา และจะใช้เวลาทั้งหมด ๒๕ ปี¹³ ตัวเลขเหล่านี้ได้ประมาณไว้ อย่างหยาบ ๆ เท่านั้น งบประมาณที่กำหนดนี้คิดเป็นเพียง ๕ เท่าของ เงินที่สหรัฐอเมริกา ให้ความช่วยเหลือแก่สาธารณรัฐเวียดนามในปีหนึ่ง ๆ เท่านั้น

อย่างไรก็ดี จากที่ใดกำหนดไว้ว่า โครงการสายน้ำสายใหญ่ที่สำคัญที่สุด ๓ โครงการ คือ ผามอง ชัมบอร์ และทอนเดสาบ จะเสร็จในปี ๑๙๗๓ นั้น บัดนี้ก็ยังไม่ได้เสร็จ ทั้งนี้ เนื่องจากอุปสรรคหลายประการ ซึ่งจะได้อธิบายในตอนหลัง

ประโยชน์ที่ได้จากการดำเนินโครงการ โครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง นับได้ว่าเป็นโครงการที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุดโครงการหนึ่งของอีคาเพ็ โครงการนี้ อำนวยประโยชน์ทาง เศรษฐกิจและสังคมให้แก่ประเทศชายฝั่งทั้งสองอย่างมากมาย ผลประโยชน์ โดยตรงก็คือ การปรับปรุงการชลประทานเป็นบริเวณกว้างขวาง เป็นการสนับสนุนการพัฒนา เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง ผลิตกระแสไฟฟ้า ทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรม ต่าง ๆ ตามมา และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน นอกจากนั้น ยังสามารถขยายการผลิต ไปยังพม่า เวียดนามเหนือ และมาเลเซีย ได้อีกด้วยทั้งยังช่วยในการป้องกันน้ำท่วมและความ เสียหายจากน้ำทะเลชายฝั่งเวียดนาม และการขยายการค้าทางเรือ ส่วนผลทางอ้อมก็ได้แก่ การพัฒนาสังคม และบริการสาธารณะ เช่น จะมีโรงเรียน วิทยาลัย โรงพยาบาล สิ่งเหล่านี้ ทำให้มาตรฐานการครองชีพของประชากรในพื้นที่แถบนี้สูงขึ้น

13 ชีระ วัชรเสถียร, เรื่อง เกม, หน้า ๘๕.
 14 Robert J. Donovan, "Mekong River --- Key to War and Peace in South Asia," Los Angeles Times, 1966.

Possible Mainstream Projects
on the Mekong River

Project	Purpose*	Location	Estimated Installed Capacity (kilowatts)	Estimated Irrigated Area (hectares)	Possible Upstream Navigation Improvement (kilometers)
Pak Beng	PNF	Laos	1,450,000	—	280
Luang Prabang	PN	Laos	560,000	—	110
Pak Lay ^b	PN	Laos	60,000	—	100
Pa Mong	PINF	Laos/Thailand	1,800,000	1,500,000	340
Thakhek	PIN	Laos/Thailand	500,000	50,000	160
Khemarat	PIN	Laos/Thailand	1,450,000	50,000	260
Khone	PN	Laos/Cambodia	1,000,000	50,000	50
Stung Treng	PINF	Cambodia	2,200,000	1,000,000	220
Sambor	PIN	Cambodia	1,600,000	150,000	80
Tonlé Sap	PNID	Cambodia	—	3,000,000	120
Total			10,620,000	5,800,000	1,720

*P = Power, N = Navigation, I = Irrigation, F = Flood Control, and D = Drainage.
^bSlightly downstream from the recently investigated Sayaboury site in Laos.
 SOURCE: Mekong Committee, "Annual Report, 1961," United Nations Doc. E/CN.11/577, 8 Jan. 1962, Table II.

Reproduced from W.R.D. Sewell and G.F. White, "The Lower Mekong: An Experiment in International River Development", International Conciliation, May 1966, p.39.

ผลประโยชน์ที่สำคัญอีกอันหนึ่ง คือความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างประเทศชายฝั่ง มีการร่วมมือกันในการดำเนินงานก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ เป็นกฎเกณฑ์สำคัญที่จะนำความสงบมาสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และคลอบคลุ้มให้เกิดโครงการแห่งความร่วมมือระหว่างประเทศ เช่น เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๑๙๖๘ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเจ้ามหาชีวิตลาว ได้เสด็จมาเป็นองค์ประธานร่วมกันในพิธีส่งกระแสไฟฟ้าข้ามแม่น้ำโขง จากเขื่อนน้ำพองในไทยไปยังบริเวณที่จะก่อสร้างเขื่อนน้ำงึมในประเทศลาว และเมื่อเขื่อนน้ำงึมสร้างเสร็จแล้ว ก็จะผลิตกระแสไฟฟ้าจ่ายคืนให้ประเทศไทยเป็นจำนวนที่ยืมไป เป็นคน 15

ความสำเร็จของโครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่างนี้ ก็เนื่องจากปัจจัยต่าง ๆ หลายประการประกอบกัน เบื้องแรกก็คือ การริเริ่มและผลักดันของอัครราชทูตเป็นแรงจูงใจให้เกิดโครงการนี้ขึ้น ต่อมาก็คือความร่วมมือระหว่างประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะแต่ประเทศชายฝั่งเท่านั้น ยังมีประเทศนอกภูมิภาค และหน่วยงานอื่น ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ช่วยกันสนับสนุนให้โครงการก้าวไปข้างหน้า โครงการนี้เป็นตัวอย่างที่ดีของความร่วมมือกัน เป็นแหล่งรวมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจากทั่วโลกมาเป็นพลังในการดำเนินงาน ดังจะเห็นได้จากในปี ๒๕๑๖ ยอดเงินช่วยเหลือจากประเทศต่าง ๆ ที่มอบให้คณะกรรมการแม่น้ำโขงได้เพิ่มขึ้นถึง ๕,๓๒๐ ล้านบาท สูงกว่ายอดเงินเมื่อปี ๒๕๑๕ ถึง ๘๒๐ ล้านบาท ซึ่งนับว่าเป็นยอดเงินสูงสุดนับตั้งแต่ดำเนินโครงการนี้มาเป็นเวลาถึง ๑๗ ปี 16

ปัญหาและอุปสรรค ในขณะที่โครงการต่าง ๆ ยังเป็นแค่พิมพ์เขียว อุปสรรคขัดขวางก็เกิดขึ้น เริ่มตนจากความขัดแย้งทางการเมืองในเวียดนาม ลาว และเขมร ทำให้เกิดสงครามกองโจร สองฝั่งแม่น้ำโขงบางตอนในเวียดนามเป็นสมรภูมิของสงครามเวียดนาม เนื่องจากในฐานะที่แม่น้ำโขงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นเสมือนเส้นโลหิตใหญ่หล่อเลี้ยงพื้นที่บริเวณนี้ ทำให้ขบวนการคอมมิวนิสต์ภายใต้การบงการของฮานอย ละเลิกที่จะพยายามที่จะยึดครองสองฝั่งแม่น้ำโขงไว้ให้ได้มากที่สุด เพื่อเป็นเครื่องมือบังคับ และเพื่อ -

15 ชีระ วัชรเสถียร, เรื่องเดิม, หน้า ๗๗.

ความได้เปรียบในการทำสงครามกองโจร¹⁷ แม้กระทั่งชายแดนไทย-ลาว บางตอน ก็มี การปฏิบัติการกองโจร และเป็นเส้นทางลำเลียงคนและยุทโธปกรณ์จากประเทศหนึ่งไปยัง อีกประเทศหนึ่ง และในปี ๑๙๕๕ ก็เกิดความขัดแย้งระหว่างไทย-สาธารณรัฐเขมร ในกรณี เจ้าพระวิหาร ปี ๑๙๖๐ ปัญหายุ่งยากในลาวทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทย-ลาว ถูก กระทบกระเทือนไปด้วย แต่อีกสาเหตุที่พยายามอย่างที่สุดที่จะทำให้โครงการดำเนินต่อไป ถึงขนาด ต้องกำหนดให้บริเวณเขื่อนผามอง ซึ่งอยู่ระหว่างชายแดนไทย-ลาว เป็นเขตแดนนานาชาติ และชักธงของทั้งสองประเทศ รวมทั้งธงสหประชาชาติ¹⁸

ยิ่งกว่านั้น ในการดำเนินโครงการทอนเลสายและซิมมอร์ในสาธารณรัฐเขมร ประเทศ ที่ให้ความสนใจเป็นพิเศษ คือสาธารณรัฐเวียดนาม ทั้งนี้เพราะโครงการทั้งสองนี้จะช่วย บรรเทาความเดือดร้อนของเวียดนามจากน้ำท่วมและจากน้ำเค็มในพื้นที่บริเวณปากแม่น้ำโขง แต่สาธารณรัฐเขมรมิได้ให้ความสนใจต่อปัญหานี้ และพยายามจะถอนตัวออกจากโครงการ หลายครั้ง ทำให้โอกาสที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะเอาใจเขมร ให้อยู่เป็นสมาชิกใน คณะกรรมการแม่น้ำโขงต่อไป¹⁹

นอกจากปัญหาทางการเมืองระหว่างประเทศแล้ว ยังมีปัญหาในการดำเนินงาน ขององค์การสหประชาชาติเอง โดยครั้งแรกองค์การสหประชาชาติ ไม่ต้องการให้อีกาเพ่ ดำเนินงานพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงเป็นโครงการใหญ่ เนื่องจากต้องการให้สำนักเลขาธิการ สหประชาชาติ มีส่วนดำเนินกิจกรรมที่สำคัญ ๆ เสียเอง ไม่ใช่จะมอบอำนาจให้องค์การ ส่วนภูมิภาคเสมอไป ถึงกับมีการขอร้องแก่เลขาธิการอีกาเพ่เป็นการส่วนตัว ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับโครงการสำรวจแม่น้ำสาขานี้ ในระยะต่อมา ทางสำนักเลขาธิการสหประชาชาติ จึงค่อย ๆ ผ่อนคลายท่าทีลง จนกระทั่งอีกาเพ่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินโครงการนี้อย่างเต็มที่²⁰

17 Robert J. Donovan, "Mekong River ---- Key to War and Peace in South Asia," Los Angeles Times, 1966

18 ชีระ วัชรเสถียร, เรื่องเดิม, หน้า ๕๕.

19 เรื่องเดียวกัน, หน้า ๗๒.

20 เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๐.

ปัญหาที่ประสบอยู่ในปัจจุบัน คือปัญหาทางฝ่ายธุรการและจากกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สหประชาชาติกำหนดขึ้น เช่น หลักเกณฑ์ในการให้ผู้เชี่ยวชาญมาปฏิบัติงานในประเทศใด ๆ ใด มีกำหนดเพียง ๒ ปี กระทบกระเทือนการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ทำให้โครงการต่าง ๆ ล่าช้า นอกจากปัญหาทางการเมืองและการบริหารดังกล่าวแล้ว ยังมีปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณ เนื่องจากโครงการนี้ ต้องใช้เงินลงทุนเป็นมูลค่าสูงมาก ประมาณว่าโครงการต่าง ๆ ที่ดำเนินอยู่มีมูลค่ากว่า ๒๕๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา และประเทศเจ้าของชายฝั่งต่างก็เป็นประเทศเล็ก ๆ ที่กำลังพัฒนา จำต้องอาศัยความช่วยเหลือจากภายนอกเป็นส่วนใหญ่ และอีกสาเหตุหนึ่งคือไม่มีอำนาจที่จะบังคับให้ประเทศใดดำเนินการตามที่กำหนดไว้ได้ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินโครงการเป็นอย่างมาก จนทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินการ โครงการต่าง ๆ ไม่แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ และเป็นเหตุให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากขึ้นด้วย

สถาบันเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและวางแผนแห่งเอเชีย

(Asian Institute for Economic Development and Planning)

สถาบันเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและวางแผนแห่งเอเชีย ถือกำเนิดขึ้นในปี ๑๙๖๔ ดำเนินงานอิสระภายใต้ความอุปถัมภ์ของอีกาเฟ โดยได้รับความช่วยเหลือจาก UNDP และประเทศสมาชิกของอีกาเฟ มีอาฟกานิสถาน ออสเตรเลีย มองโกเลีย เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย สหรัฐอเมริกา ซามัวตะวันตก และสาธารณรัฐเวียดนาม²¹ นอกจากนี้ก็ยังได้รับความช่วยเหลือจากสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน องค์การชำนาญพิเศษแห่งสหประชาชาติ องค์การระหว่างประเทศ และมูลนิธิอีกหลายแห่ง

สถาบันนี้มีสำนักงานชั่วคราวอยู่ที่กรุงเทพฯ มีเลขาธิการอีกาเฟเป็นประธาน โดยตำแหน่ง มีวัตถุประสงค์ที่จะจัดตั้งเป็นสถาบันฝึกอบรมข้าราชการ และผู้บริหารระดับสูง และระดับกลาง เกี่ยวกับการวางแผนโครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการบริหารนโยบาย นอกจากนี้ ยังช่วยในการวิจัยและให้คำแนะนำแก่ประเทศสมาชิกอีกาเฟ อีกด้วย

โครงการฝึกอบรม สถาบันจะจัดหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อทบทวนปัญหาต่าง ๆ และ วางหลักสูตรใหม่ สอดคล้องกับความต้องการของประเทศต่าง ๆ และได้เป็นโครงการฝึกอบรมทั่ว ๆ ไป และโครงการฝึกอบรมวิชาเฉพาะ โครงการฝึกอบรมทั่ว ๆ ไป จะเป็นของนักบริหารระดับกลาง ทั่วๆไป โดยเน้นถึงปัญหาของการวางแผนและการพัฒนาในสาขา เช่น สาธารณสุข การศึกษา เศรษฐศาสตร์ การเกษตร การคลัง การอุตสาหกรรม และทรัพยากรมนุษย์ เป็นต้น และมีการเดินทางไปทัศนศึกษาต่างประเทศ อย่างน้อยหนึ่งประเทศถ้าหากมีงบประมาณเพียงพอ ²² การสอนส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของการสัมมนา และเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีเวลาค้นคว้าและทำการวิจัยเอง

ส่วนโครงการฝึกอบรมวิชาเฉพาะ ส่วนใหญ่จะจัดเพื่อข้าราชการและนักบริหารระดับสูง เป็นหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น ราว ๓ เดือน และอาจจะจัดขึ้นในประเทศต่าง ๆ ที่ต้องการในวิชาเฉพาะนั้น ๆ โดยได้รับความร่วมมือจาก องค์การชำนาญพิเศษแห่งสหประชาชาติ หรือได้รับความสนับสนุนจากรัฐบาลประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ได้มีการจัดฝึกอบรมหลักสูตรการวางแผนพัฒนาขึ้นในกรุงเทพฯ ในปี ๑๙๖๒ เป็นต้น

โครงการวิจัย สถาบันมีหน่วยวิจัยสำหรับเตรียมการฝึกอบรม รวมทั้งทำหน้าที่จัดหาอุปกรณ์และตัวอย่างที่จะศึกษาไว้ด้วย นอกจากนั้น ก็ยังได้ทำการวิจัย ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการวางแผนและการพัฒนาของประเทศในภูมิภาคอีกาเพื่อ โดยเน้นความร่วมมือส่วนภูมิภาค เพื่อที่จะได้นำคำขอประเทศสมาชิกที่ร้องขอ ทั้งนี้ สถาบันก็พยายามสนับสนุนการค้นคว้า วิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการพัฒนา โดยให้ทุนอุดหนุนในนามของรัฐบาลประเทศที่บริจาคและมูลนิธิต่าง ๆ

ผลสำเร็จของโครงการ สถาบันเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและวางแผนแห่งเอเชีย นับว่าประสบผลสำเร็จในการดำเนินงานพอสมควร นับตั้งแต่ก่อตั้งมาเมื่อปี ๑๙๖๔ จนถึง ๑๙๗๒ มีผู้เข้ารับการฝึกอบรม ๑,๗๓๓ คน จาก ๓๒ ประเทศ (ดูรายละเอียดในตารางที่ ๕ หน้า ๓๕) โดยมีค่าใช้จ่ายตั้งแต่ต้นปี ๑๙๖๐ ประมาณ ๔.๖ ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ²³ นอกจากนี้ ยังได้รับความช่วยเหลือพิเศษจาก WHO, ILO, UNICEF, FAO, IBRD, IMF และรัฐบาลประเทศต่าง ๆ ในรูปผู้เชี่ยวชาญ ในโครงการฝึกอบรมวิชาเฉพาะ ซึ่งทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับความรู้และประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศของตน สำหรับโครงการวิจัยก็ให้ผลเป็นที่น่าพอใจเช่นกัน

22 ECAFE - 25 Years, op.cit., p.50.

23 ๑.๓ ล้านดอลลาร์ ได้จากประเทศสมาชิก ส่วนที่เหลือได้จาก UNDP.

๓๘

ตารางที่ ๕

NUMBER OF PARTICIPANTS IN THE REGIONAL AND SHORT-TERM COUNTRY COURSES,
1964-1972

R: Regional
C: Country

Country	1964-1969		1970-1971		1972		Total (1964-1972)		Total participants
	R	C	R	C	R	C	R	C	
Afghanistan	19	-	12	-	8	-	39	-	39
Australia	1	-	-	-	-	-	1	-	1
Bhutan	-	-	-	-	2	-	2	-	2
British Solomon Islands	-	-	-	-	1	-	1	-	1
Brunei	-	-	2	-	4	-	6	-	6
Burma	-	-	-	-	2	-	2	-	2
China	37	65	21	-	-	-	58	65	123
Cook Islands	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Fiji	3	-	5	-	1	-	9	-	9
Hong Kong	3	-	4	-	3	-	10	-	10
India	66	-	52	-	28	-	146	-	146
Indonesia	27	99	31	-	25 ^a	-	83	99	182
Iran	21	100	9 ^b	23	11	-	41	23	164
Japan	20	-	8 ^b	-	8 ^c	-	36	-	36
Khmer Republic	-	-	2	-	3	-	5	-	5
Korea, Republic of	41	59	21	-	16	-	78	59	137
Laos	13	-	6	-	5	-	24	-	24
Malaysia ^{a/}	16	-	9	-	13	-	38	-	38
Mariana Islands	1	-	4	-	-	-	5	-	5
Mongolia	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Nauru	-	-	-	-	1	-	1	-	1
Nepal	27	51	22	22	16	-	65	73	138
New Zealand	4	-	3	-	4	-	11	-	11
Pakistan	40	-	24	-	3	-	67	-	67
Papua New Guinea	1	-	1	-	4	-	6	-	6
Philippines	25	26	15	-	13	-	53	26	79
Singapore	9	45	4	-	7	30	20	75	95
Sri Lanka	24	64	17	-	15	-	56	64	120
Thailand	58	55	42	26	34	-	154	81	215
Tonga	-	-	1	-	-	-	1	-	1
Viet-Nam, Republic of	10	-	12	35	4	-	26	35	61
Western Samoa	5	-	3	-	1	-	9	-	9
Total	471	564	330	106	232	30	1033	770	1,733

a/ Two fellowships provided by FAO.

b/ Two fellowships provided by the Government of Japan.

c/ Two fellowships provided by the Government of Japan.

d/ At no cost to the Institute.

อย่างไรก็ตาม สถาบันนี้ ก็ประสบปัญหาในการดำเนินงานเช่นเดียวกัน นับตั้งแต่
 ที่ตั้งสำนักงาน ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีที่ตั้งถาวร ทำให้ไม่สะดวกในการปฏิบัติงานและมีปัญหาในค่าน
 นักวิชาการที่เชี่ยวชาญมีจำกัด ทำให้การฝึกอบรมไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และการวิจัย
 ไม่ได้ผลดีและมีความล่าช้ามากกว่าที่ควร นอกจากนั้น จากหลักเกณฑ์ที่จะพยายามให้เป็น
 สถาบันของชาวเอเชียโดยแท้ จึงพยายามคัดเลือกแต่เฉพาะชาวเอเชียเข้ามาปฏิบัติงาน
 เป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะชาวอินเดียน เนื่องจากมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษดีกว่าประเทศอื่น ๆ
 ในเอเชียด้วยกัน ทำให้จำนวนผู้ปฏิบัติงานของแต่ละประเทศในสถาบันไม่เป็นสัดส่วนที่ดี
 นอกจากนั้น ก็เกี่ยวกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเองที่มาจากประเทศต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน
 ในทางวิชาการ และแนวความคิด ทำให้ผลการฝึกอบรมแตกต่างกันไปด้วย นอกจากนั้น
 ยังมีปัญหาทางการเงิน เนื่องจาก UNDP มีมติให้ลดความช่วยเหลือทางการเงินในช่วงปี
 ๑๙๗๔ - ๑๙๗๗ ลงตามลำดับ คือ ปี ๑๙๗๓ ให้ความช่วยเหลือ ๖๖๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ ๑
 ปี ๑๙๗๔ และ ๑๙๗๕ จะลดลงเหลือปีละ ๔๔๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ ๑ และปี ๑๙๗๖ และ ๑๙๗๗
 จะเหลือปีละ ๓๓๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ อย่างไรก็ตามประเทศไทยและนิวซีแลนด์ แสดงความจำนง
 จะให้เงินค่าบำรุงเพิ่มขึ้น ๒๕ เปอร์เซ็นต์ และ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ๒๔

โครงการทางหลวงสายเอเชีย
 (Asian Highway Project)

เป็นที่ตระหนักกันดีแล้วว่า การคมนาคมและขนส่งมีบทบาทอย่างสำคัญในการพัฒนา
 เศรษฐกิจและสังคม และในราว ๒ - ๓ ทศวรรษที่ผ่านมา ทั้งอเมริกาและกลุ่มประเทศในยุโรป
 ได้ริเริ่มพัฒนาทางหลวงสายระหว่างประเทศขึ้น เพื่อเชื่อมประเทศต่าง ๆ ให้ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น
 อเมริกาได้ดำเนินการสร้างทางสายแพนอเมริกัน (Pan American Highway) ระยะ
 ทางยาวประมาณ ๒๙,๐๐๐ ไมล์ (หรือ ๔๖,๗๐๐ กิโลเมตร) จากออสกาลงมาทางทิศใต้
 ผ่านเส้นศูนย์สูตรลงมาถึงอเมริกาใต้ ซึ่งบัดนี้ใกล้จะแล้วเสร็จ ๒๕ ส่วนในยุโรป ก็ได้มีการ-

24 รายงานการประชุมของคณะผู้แทนไทยในการประชุมคณะกรรมการบริหารเศรษฐกิจ
 สำหรับเอเชียและตะวันออกไกล สมัยที่ ๒๙ ณ กรุงโตเกียว ระหว่างวันที่ ๑๑-๒๓ เมษายน ๒๕๑๖.

25 M.S. Ahmad, "The Asian Highway," Economic Bulletin for Asia and the Far East, Vol. XIX, No.1, June 1968.

ดำเนินโครงการไปบ้างแล้ว เช่น ทางหลวงสาย ลอนคอน - สทภาพโซเวียต และสาย
สตอคโฮล์ม - ลิสบอน เป็นต้น

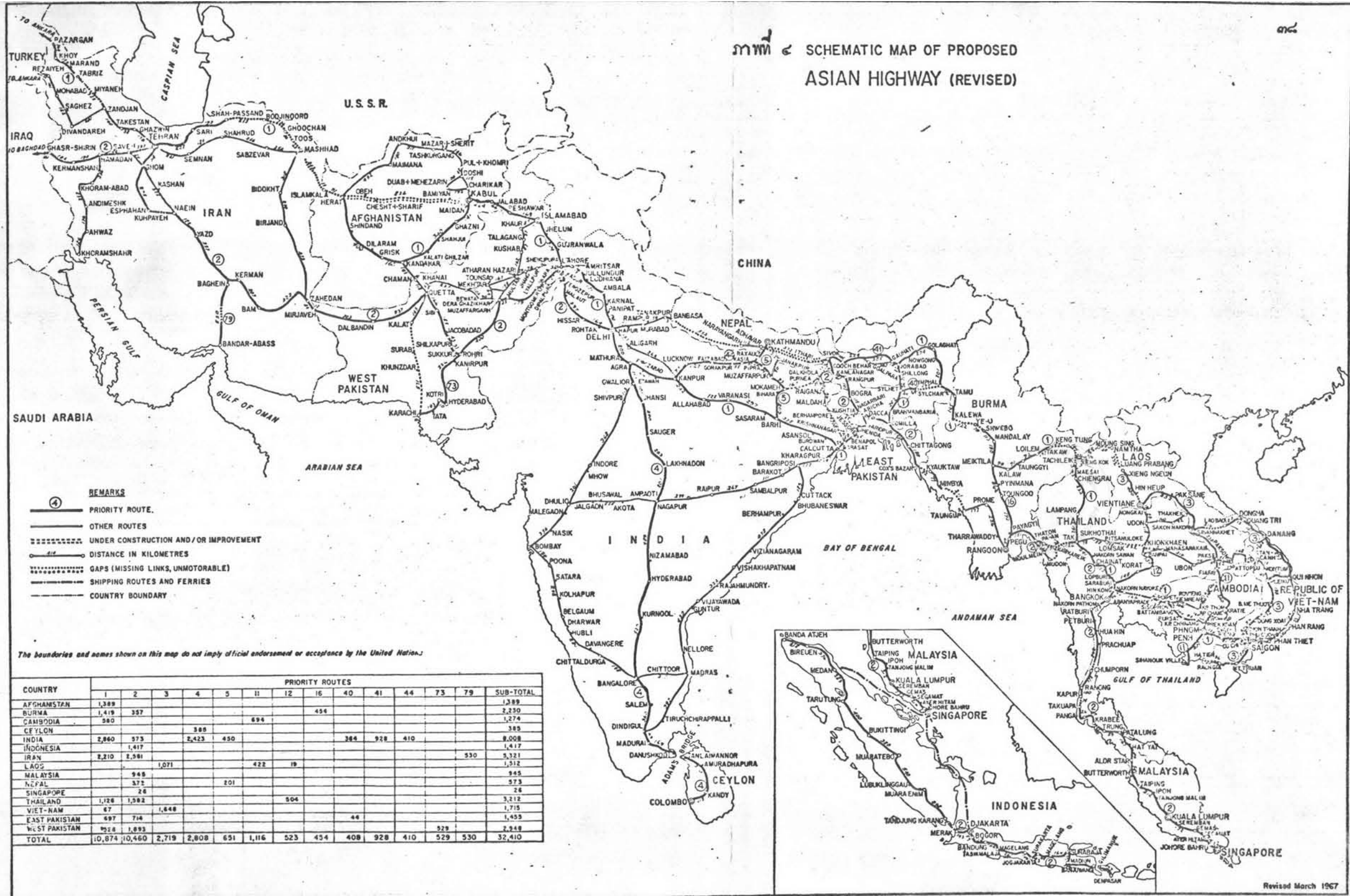
สำหรับในเอเชีย ก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการปรับปรุงเส้นทาง
คมนาคมและขนส่งอย่างเร่งด่วน เพื่อการแสวงหาทรัพยากรใหม่ ๆ การขยายตลาด การพัฒนา
ท้องถิ่น สิ่งเหล่านี้เป็นจุดกระตุ้นให้โครงการทางหลวงสายเอเชียอุบัติขึ้น โครงการนี้ถูก
นำเสนอต่อที่ประชุมอนุกรรมการขนส่งทางหลวงของอียูพี ในปี ๑๙๕๕²⁶ และได้รับอนุมัติ
ให้ดำเนินการจากที่ประชุมอียูพี สมัยประชุมประจำปี ๑๙๕๕²⁷ วัตถุประสงค์ของโครงการ
ก็เพื่อส่งเสริมและชักนำให้มีการขยายการค้าระหว่างประเทศ และการท่องเที่ยว **เร่งรัด**
การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม อำนวยความสะดวกในการสัญจรไปมา และนำความเจริญ
ไปสู่พื้นที่ที่ด้อยพัฒนา โครงการนี้จะมีการสร้างถนนที่ไคมาตรฐานเชื่อมระหว่างประเทศต่าง ๆ
ในเอเชียตอนใต้และเชื่อมกับทางหลวงระหว่างประเทศในยุโรปและตะวันออกกลาง โดย
หลักการที่จะให้ถนนผ่านเมืองหลวงและเมืองที่สำคัญ ๆ ของทุกประเทศ ขณะเดียวกัน
ก็มีหลายสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และการศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศ
ไอร์แลนด์ เช่น อาฟกานิสถาน เนปาล และลาวจะสามารถใช้ประโยชน์จากเส้นทาง
ระหว่างประเทศในการค้ากับประเทศเพื่อนบ้าน ดังนั้น ทางหลวงสายนี้จึงถูกกำหนดให้เชื่อม
ถนนสายใหญ่ที่มีอยู่แล้วภายในประเทศต่าง ๆ นับตั้งแต่ **อิหร่าน** มาจนถึงอินโดนีเซีย และ
เชื่อมกับชายทางสายยุโรปที่ชายแดนอิหร่าน-ตุรกี และเชื่อมกับชายทางสายตะวันออกกลาง
ที่ชายแดนอิหร่าน-อิรัก²⁸

26 Report of the meeting of the Highway Transport Sub -
Committee, November 1958.

27 Report of the Annual Session, March 1959.

28 Report of the Asian Highway Coordination Committee
Meeting, 1966.

SCHEMATIC MAP OF PROPOSED
ASIAN HIGHWAY (REVISED)

REMARKS

- ④ PRIORITY ROUTE.
- OTHER ROUTES
- UNDER CONSTRUCTION AND/OR IMPROVEMENT
- DISTANCE IN KILOMETRES
- GAPS (MISSING LINKS, UNMOTORABLE)
- SHIPPING ROUTES AND FERRIES
- COUNTRY BOUNDARY

The boundaries and names shown on this map do not imply official endorsement or acceptance by the United Nations.

COUNTRY	PRIORITY ROUTES											SUB-TOTAL			
	1	2	3	4	5	11	12	16	40	41	44		73	79	
AFGHANISTAN	1,389														1,389
BURMA	1,419	357						454							2,250
CAMBODIA	580					694									1,274
CEYLON				388											388
INDIA	2,860	573			450			384	928	410					8,008
INDONESIA		1,417		2,423											1,417
IRAN	2,210	2,581											530		5,321
LAOS			1,071			422	19								1,512
MALAYSIA		945													945
NEPAL		372			201										573
SINGAPORE		26													26
THAILAND	1,128	1,582					504								3,212
VIET-NAM	87		1,648												1,735
EAST PAKISTAN	597	714							44						1,455
WEST PAKISTAN	752	1,893										529			2,948
TOTAL	10,874	10,460	2,719	2,808	651	1,116	523	454	408	928	410	529	530		32,410

ปัญหาที่สำคัญของโครงการอยู่ที่ว่าจะต้องลงทุนก่อสร้างสูงมาก ไม่สามารถดำเนินงานต่าง ๆ ในแต่ละประเทศได้พร้อมกัน การจัดลำดับการดำเนินงาน จึงพยายามที่จะสร้างถนนระหว่างประเทศที่จะเชื่อมทุกประเทศได้หมดขึ้นมาก่อนโดยเร็วที่สุด และขั้นต่อไปจะทำการปรับปรุง ถนนที่มีอยู่ให้ไคมากรฐานอย่างต่ำสุดเท่าที่อาจกำหนดไว้ ต่อไปจึงจะเป็นการประมวลระบบการจราจรให้เป็นระบบสากล และจัดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้พร้อมมูล โครงการนี้จะครอบคลุมพื้นที่เกือบ ๖.๕ ล้านตารางกิโลเมตร และมีประชากรอาศัยอยู่มากกว่า ๗๐๐ ล้านคน โครงการประกอบด้วยเส้นทางทั้งหมด ๔๓ สาย รวมเป็นระยะทาง ๔๗,๐๐๐ กิโลเมตร ซึ่งในจำนวนนี้ ๓๔,๐๐๐ กิโลเมตร จะเป็นเส้นทางระหว่างประเทศที่มีความสำคัญมาก ในการดำเนินงานขั้นแรกได้จัดลำดับความสำคัญไว้ ๑๑ เส้นทางด้วยกัน²⁹ เส้นทางที่อยู่ในลำดับความสำคัญสูงสุดคือ สาย A-1 และ A-2³⁰

ทางสาย A-1 มีความยาวประมาณ ๑๐,๘๖๔ กิโลเมตร เริ่มจาก Bazargan ที่ชายแดนตุรกี - อิหร่าน ตัดผ่าน ๔ ประเทศ คือ อิหร่าน อาฟกานิสถาน ปากีสถาน อินเดีย บังกลาเทศ พม่า ไทย เขมร และสาธารณรัฐเวียดนาม

ส่วนทางสาย A-2 มีความยาวประมาณ ๑๒,๓๔๐ กิโลเมตร เริ่มจากอิหร่าน และตัดผ่านอีก ๔ ประเทศ คือ ปากีสถาน อินเดีย เนปาล บังกลาเทศ พม่า ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย

การดำเนินโครงการ โครงการนี้เริ่มต้นในปี ๑๙๖๐ พร้อม ๆ กับการเริ่มทศวรรษพัฒนาที่หนึ่งแห่งสหประชาชาติ และอีกาเข้าได้จัดตั้งคณะกรรมการประสานงานทางหลวงสายเอเชีย (The Asian Highway Coordinating Committee) และคณะกรรมการที่ปรึกษา (The Advisory Board to the Asian Highway Coordinating Committee) ดำเนินงานร่วมกับสำนักงานวิชาการเกี่ยวกับการขนส่งทางหลวงสายเอเชีย (The Asian Highway Transport Technical Area) ของ UNCTAD จัดตั้งขึ้นและร่วมกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

29 Priya Osthanda, "the Asian Highway," Thai Journal of Development Administration, January 1970.

30 ชายทางหลวงสายเอเชียไร้อักษร A นำหน้าเลขหมายเส้นทาง ส่วนชายทางหลวงสายยุโรปไร้อักษร E.

31 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีหน้าที่ประสานงานและติดตามผลงาน แต่เนื่องจากเอเชียเป็นทวีปใหญ่ จึงต้องแบ่งเขตปฏิบัติภารกิจออกเป็น ๓ โชน คือ โชนที่ ๑ ประกอบด้วย พม่า เขมร อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย เวียดนาม ไทย และสิงคโปร์ โชนที่ ๒ ประกอบด้วย ศรีลังกา อินเดีย เนปาล บังกลาเทศ และโชนที่ ๓ ประกอบด้วยอาฟกานิสถาน อิหร่าน และปากีสถาน.

โครงการนี้มิได้มุ่งที่จะสร้างให้เป็นเส้นทางหลวงพิเศษ (super highway) แต่จะให้ เป็นเพียง เส้นทาง เชื่อมทางที่มีอยู่แล้วในแต่ละประเทศ ซึ่งแต่ละประเทศต่าง สร้างถนนของตนขึ้นมา โดยได้รับความช่วยเหลือบางส่วนจากกองทุนพิเศษสหประชาชาติ **องค์การชำนาญพิเศษ** ธนาคารโลก ประเทศและองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ อย่างไรก็ตามโครงการนี้จะสำเร็จไปได้ก็ต่อมาจากความกระตือรือร้นของประเทศที่เกี่ยวข้องที่ร่วมมือกันเป็นพลังผลักดันให้โครงการนี้ก้าวหน้าไปได้ ประมาณว่า โครงการในขั้นแรกจะใช้จ่ายเงินจากประเทศที่เกี่ยวข้องของรวมกันราว ๕๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๆ และจากเงินช่วยเหลือจากแหล่งต่าง ๆ อีก ๕๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๆ นอกจากนี้ ยังมีแรงผลักดันจากองค์การเอกชน เช่น คณะสำรวจจากกลุ่ม Commonwealth ington Comex³² ชักชวนให้มีการ เติบโตทางท่องเที่ยวบนทางหลวงสายเอเชียอีกด้วย

ยิ่งกว่านั้น เพื่อให้ประชาชนสนใจทางสายนี้ยิ่งขึ้น คณะกรรมการประสานงาน ๆ โดยความริเริ่มของ Sir Arthur Harold Tany ชาวออสเตรเลีย ผู้ซึ่งเป็นประธานที่ประชุมอียูคาเฟประจำปี ๑๙๖๖ ได้ริเริ่มให้มีการจัดแข่งแรลลี่จากเวียงจันทน์มากรุงเทพฯ กัวลาลัมเปอร์ ไปยังสิงคโปร์ ซึ่งเป็นที่นิยมกันอยู่ในปัจจุบัน

ผลการดำเนินโครงการ โครงการนี้เป็นเสมือนสัญลักษณ์แห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเอเชีย (symbol of Asian Unity) เพื่อความก้าวหน้าและความร่วมมือกันระหว่างประเทศ ซึ่งบัดนี้ ก็ได้ดำเนินโครงการที่จะสร้างทางเชื่อมระหว่างประเทศสายหนึ่งก่อนและสามารถเปิดใช้เส้นทางได้โดยสะดวกจากกรุงเทพฯ ถึงกรุงกัวลาลัมเปอร์ และจากเวียงจันทน์ไปยังสิงคโปร์และไปยังอินโดนีเซียได้ โดยเรือขนานยนต์ระหว่างสิงคโปร์ถึงจาการ์ตา สำหรับเส้นทางสำคัญ ๆ ที่ยังไม่แล้วเสร็จเป็นบางส่วนคือ ทางสาย A-1 ในพม่า สาย A-2 ในพม่าและเนปาล สาย A-3 ในลาว และสาย A-25 ในอินโดนีเซีย ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการ ข่ายงานทั้งหมดเสร็จไปแล้วประมาณ ๕๓.๘ เปอร์เซ็นต์ ^{๓๓}

32 ย่อจาก Commonwealth Expedition ประกอบด้วยนักศึกษาจาก ๑๕ - ๒๑ ประเทศ ที่ศึกษาอยู่ในอังกฤษ เดินทางตระเวนเยี่ยมชมมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในเอเชีย โดยรถโดยสารขนาดใหญ่ .

33 United Nations Information Service, Press Release No. G/P/74, 22 January 1974.

ประโยชน์ที่จะได้รับจากโครงการนี้มีอยู่มากมาย คือจะช่วยเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศต่าง ๆ จากการคมนาคมขนส่งที่สะดวก เกิดการขยายการค้าระหว่าง ประเทศ เส้นทางเหล่านี้จะช่วยนระยะทางโดยการคมนาคมทางน้ำระหว่างทวีปได้อย่างมาก เช่น จากกรุงเทพฯ ไปยังกรุงเวียตนาม เป็นระยะทางถนนเพียง ๔,๕๐๐ กิโลเมตร เทียบกับระยะทางเรือเดินทะเล ๑๗,๖๐๐ กิโลเมตร เป็นต้น อันเป็นการทำให้เกิดความเข้าใจ อันดีระหว่างชนชาติต่าง ๆ ความสำเร็จของโครงการนี้ จะนำไปสู่ความสำเร็จของโครงการ พัฒนาอื่น ๆ และจะนำความเจริญไปสู่ท้องถิ่นที่ห่างไกล/ส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มี บทบาทสำคัญของประเทศในเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกด้วย

ปัญหาและอุปสรรค เนื่องจากโครงการนี้มีขอบเขตครอบคลุมพื้นที่กว้างขวาง และต้องการความร่วมมือจากหลายประเทศ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจะดำเนินงานให้เป็นไปตาม กำหนด เนื่องจากแต่ละประเทศต่างมีนโยบายและสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง แตกต่างกันไป ขณะเดียวกันอีกสาเหตุที่ไม่มีอำนาจที่จะบังคับให้ประเทศใด ๆ ดำเนินการได้ เป็นเหตุให้เกิดความล่าช้า หรือโครงการไม่เป็นไปตามที่กำหนด เดิมได้กำหนดระยะเวลา ดำเนินการให้แล้วเสร็จในปี ๑๙๗๐ แต่จนถึงบัดนี้ยังไม่สำเร็จ ปัญหาโดยทั่ว ๆ ไปได้แก่ การขาดแคลนทุน อุปกรณ์ และความรู้ทางวิชาการ และปัญหาความแตกต่างในกฎการจราจร นอกจากนั้นก็มีปัญหาทางการเมือง เช่น ในพม่ามีความกลัวว่า จีนคอมมิวนิสต์ อาจใช้ประโยชน์ จากเส้นทางสายเอเชียในการรุกราน เนื่องจากมีทางช่วงหนึ่งเฉียดผ่านภาคใต้ของจีน และ บางช่วงก็อยู่ในอาณาเขตยึดครองของพวกกบฏพม่า ทำให้พม่าเกิดลังเลใจว่าจะดำเนินตาม โครงการนี้หรือไม่³⁴ และเส้นทางที่ตัดผ่านเขมรไปยังไซ่ง่อนก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นก็ยังมีความขัดแย้งในแนวความคิดของชาวอินเดียบางกลุ่มไม่ร่วมมือกับรัฐบาล ทำให้โครงการนี้ล่าช้าไป ดังนั้น โครงการทางหลวงสายเอเชียที่จะเปิดเป็นเส้นทางเสรี จึงยังเลื่อนลอย และมีลักษณะเป็นโครงการของรัฐบาลแต่ละประเทศมากกว่า ทำให้ผลประโยชน์ ที่จะได้จากโครงการนี้ไม่เป็นไปตามที่คาดหมายไว้ และในการประชุมอัสสัมปีที่ ๓๐ ระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน ปี ๑๙๖๘ นี้เอง ก็ได้มีหลายประเทศแสดงความคิดเห็นว่า โครงการนี้มีบทบาทน้อยกว่าที่กำหนดไว้ และเสียค่าใช้จ่ายสูงเกินไปโดยไม่จำเป็น

34 Hugh Mabbett, "Burma Blocks the Asian Highway", the Bangkok Post, 25 February 1968.

บางประเทศอ้างว่าสามารถจะดำเนินโครงการนี้ได้ในแต่ละประเทศโดยเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าถึง ๗ เท่า เมื่อเทียบกับการดำเนินงานในรูปของโครงการระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าใช้จ่ายของผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายเกือบจะกล่าวได้ว่าสูญเปล่า ดังนั้นจึงสมควรให้ลดเล็กลงคณะกรรมการประสานงานและถอนโครงการนี้ออกจากรายการโครงการที่จะดำเนินการในปีหน้า³⁵ โดยเห็นว่าโครงการนี้ไม่ควรเป็นโครงการถาวรต่อไปอีก จนกว่าจะมีสิ่งที่น่าจะทำจริง ๆ จึงขอนำมาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม หมายความว่าโครงการนี้จะล้มเลิกไป แต่เป็นที่แน่นอนว่า โครงการนี้จะได้รับความสนใจน้อยลง ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่โครงการนี้ต้องชะงักไป ทั้งนี้ สาเหตุก็เนื่องจากปัญหาต่าง ๆ และจากข้อบกพร่องในการดำเนินงานของอีกาเฟ่เอง ซึ่งจะได้พิจารณากันในตอนหลัง

ธนาคารพัฒนาเอเชีย

(Asian Development Bank)

ในการประชุมระดับรัฐมนตรีของอีกาเฟ่ครั้งแรกในเค็นกันยายน ๑๙๖๓ ที่ประชุมได้รับข้อเสนอที่จะให้มีการจัดตั้งธนาคารพัฒนาเอเชีย³⁶ ต่อมาในปี ๑๙๖๖ อีกาเฟ่ก็ตกลงสถาปนาธนาคารพัฒนาเอเชียขึ้น โดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ ณ กรุงมะนิลา และโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้เป็นสถาบันการเงินระหว่างประเทศ ในอันที่จะส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชีย ช่วยเหลือในการประสานการวางแผนและดำเนินนโยบายพัฒนา สนับสนุนให้มีการขยายการค้าระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายในภูมิภาคด้วยกัน และให้ความช่วยเหลือทางวิชาการแก่โครงการพัฒนาต่าง ๆ³⁷

ในแง่สมาชิกภาพของธนาคาร ฯ ประเทศที่เป็นสมาชิกของธนาคาร ฯ ได้จะต้องเป็นประเทศสมาชิกอีกาเฟ่ หรือประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคอีกาเฟ่ หรือประเทศนอกภูมิภาคที่พัฒนาแล้ว และเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ หรือองค์การชำนาญพิเศษของสหประชาชาติ

35 "Asian Highway," the Nations, April 17, 1974.

36 "Asian Development Bank," Financial Post, June 24, 1971.

37 นับเป็นธนาคารภูมิภาคแห่งที่ ๓ แห่งแรกคือ ธนาคารพัฒนาตะวันออกอเมริกา (ลาตี) ตั้งในปี ๑๙๖๐ และแห่งที่สองคือ ธนาคารพัฒนาแอฟริกา ตั้งในปี ๑๙๖๔ ซึ่งธนาคารทั้งสามมีวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน.

ปัจจุบันธนาคาร ฯ มีสมาชิก ๔๐ ประเทศ แบ่งเป็นสมาชิกในภูมิภาค ๒๒ ประเทศ ได้แก่
 ออฟฟานิสถาน ออสเตรเลีย บังกลาเทศ พม่า สาธารณรัฐจีน ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย
 อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเขมร สาธารณรัฐเกาหลี ลาว มาเลเซีย เนปาล นิวซีแลนด์
 ปากีสถาน ปาปัวนิวกินี ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บริติชโซโลมอน ตรีลังกา ไทย ทองกา
 สาธารณรัฐเวียตนาม และซามัวตะวันตก และสมาชิกนอกภูมิภาค ๑๘ ประเทศ ได้แก่
 ออสเตรเลีย เบลเยียม คานาดา เดนมาร์ก ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน
 อิตาลี เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา

ในระยะเริ่มแรกธนาคารจะมีทุนดำเนินการ ๑,๑๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ โดยมี
 แหล่งที่มาของเงินทุนจากประเทศสมาชิกที่ถือหุ้น จากการกู้ยืม การขายพันธบัตร และจากแหล่ง
 อื่น ๆ เช่น ความช่วยเหลือ หรือสินเชื่อจากที่ต่าง ๆ และเมื่อไม่นานมานี้ธนาคารได้รับอนุญาต
 ให้ขยายทุนดำเนินการออกไปอีกเป็น ๒,๓๕๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ ทั้งนี้ เพื่อจะไค้ตอบสนอง
 ปริมาณความต้องการเงินทุนไค้เต็มที่³⁸

การดำเนินงาน ธนาคารมีหน้าที่ส่งเสริมการลงทุนในภูมิภาค ทั้งภาครัฐบาล
 และภาคเอกชน ใ้กู้ยืมเงินทุนเพื่อการพัฒนาเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา โดยไ้ความสำคัญ
 แก่โครงการที่ช่วยให้เกิดความร่วมมือส่วนภูมิภาค ใ้ความช่วยเหลือทางวิชาการเกี่ยวกับ
 การวางแผนและดำเนินโครงการต่าง ๆ โดยไ้ให้มีการประสานนโยบายและแผนพัฒนาเศรษฐกิจ
 นอกจากนั้น ก็มีหน้าที่ให้ความร่วมมือในค่านอื่น ๆ ที่เห็นสมควร แก่องค์การสหประชาชาติ
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งอื้ค่าเพื่ องค์ การชำนาญพิเศษ และองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ

ในการดำเนินงาน ธนาคารจะแยกเงินทุนออกเป็น ๒ ประเภท คือ เงินทุนธรรมดา
 (Ordinary Resources) และเงินทุนพิเศษ (Special Fund) เงินทุนธรรมดา
 ไค้แก่เงินค้ำหุ้น และเงินที่ธนาคารกู้ยืมมาจากแหล่งต่าง ๆ สำหรับนำมาให้สมาชิกปฏิบัติตาม
 หลักการธนาคารทั่วไป ส่วนเงินทุนพิเศษไค้แก่ เงินซึ่งกันจากทุนที่สมาชิกชำระแควรรอยละ ๑๐
 สำหรับใช้ในการใ้กู้ที่กำหนดเงื่อนไค้ช้อยกว่าปกติ นอกจากนั้น ธนาคารอาจไค้รับเงิน
 ช่วยเหลือจากแหล่งต่าง ๆ สมทบในกองทุนพิเศษ และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไค้ของผู้ใ้ทุน เช่น
 สหรัฐอเมริกาแสดงความจำนงที่จะใ้ความช่วยเหลือ ๑๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ แต่มี
 เงื่อนไค้ว่าประเทศอื่น ๆ จะต้องรวมบริจาคด้วยไม่มากนัก³⁹

38 ECAFE - 25 Years, op.cit., p. 66.

39 ชีระ วัชรเสถียร, เรื่องเดิม, หน้า ๕๒.

ผลการดำเนินงาน เนื่องจากธนาคารพัฒนาเอเชียเป็นโครงการที่เพิ่งก่อตั้งมา
ได้เพียง ๗ ปีเศษ และระยะ ๒ - ๓ ปีแรกของการดำเนินงาน ต้องประสบอุปสรรคในการ
หาเงินทุนจากการกู้ยืม ดังนั้นผลการดำเนินงานจึงยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม
นับตั้งแต่ก่อตั้งธนาคารจนถึงสิ้นเดือนพฤศจิกายน ๑๙๗๑ ธนาคารได้ให้กู้ยืมและให้ความ
ช่วยเหลือไปแล้วเป็นมูลค่า ๕๒๘.๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ สำหรับโครงการต่าง ๆ ใน
๑๕ ประเทศ ซึ่งเป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ๘ ประเทศ⁴⁰ คือ

อินโดนีเซีย ในโครงการผลิตธัญญาหาร การสำรวจดินเขื่อนในชนบท การผลิตน้ำมัน
จากพืชจำพวกปาล์ม การสร้างเขื่อน Sempor การธนาคาร การผลิตกระแสไฟฟ้าในหมู่เกาะ
สุมาตราตะวันตก การขยายโรงงานผลิตปุ๋ย การชลประทาน การควบคุมอุทกภัยจากแม่น้ำ
และการทำป่าไม้

เขมร ในโครงการติดตั้งหม้อแปลงไฟแรงสูงในกรุงพนมเปญ

ลาว ในโครงการพัฒนาเกษตรกรรมทางอน (Tha Ngou) การจ่ายกระแสไฟฟ้า
ในเวียงจันทน์ และการศึกษาโครงการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง ท้องคาย-เวียงจันทน์

มาเลเซีย ในโครงการประปาในป็นัง โรงงานน้ำมันปาล์ม การไฟฟ้าในรัฐซาราวัก
การพัฒนาเกษตรกรรมที่ Besut ทางหลวงสาย Kuala Lumpur - Karak และการศึกษา
วิจัยตลาดผลิตภัณฑ์น้ำมันปาล์ม

ฟิลิปปินส์ ในโครงการอุตสาหกรรมเอกซน การตัดถนนสาย Cotabato - General
Santos ท่าเรือประมง การพลังงานในหมู่เกาะมินดาเนา การชลประทานที่ Cotabato
การปรับปรุงการประปา การพัฒนาท่าเรือ Cotabato และการสำรวจโครงการตัดถนน
สาย Iligan - Cagayan de Oro - Butuan

สิงคโปร์ ในโครงการขยายท่าเทียบเรือ การบริการและหัตถกรรม การพัฒนา
สนามบินนานาชาติ การไฟฟ้า การประปา และวิทยาลัยเทคนิค Ngee Ann

ไทย ในโครงการขยายสถานีจ่ายไฟย่อย การพัฒนาอุตสาหกรรม การเร่งรัด
พัฒนาชนบท และการชลประทานเพื่อการเกษตรหนองหวาย (Nong Wai)

40 ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นสมาชิกคือคาเฟ มี ๘ ประเทศ
อีกประเทศหนึ่งคือพม่า.

สาธารณรัฐเวียดนาม ในโครงการพัฒนาการประมง และการพัฒนาสถาบันการเงิน จากตัวอย่างการดำเนินงานที่กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ธนาคารพัฒนาเอเชีย มีคุณประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของภูมิภาคเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมีลักษณะเป็นสถาบันของประเทศในเอเชีย เพราะกว่า ๒๐% ของทุนและอำนาจในการบริหารงานเป็นของประเทศในภูมิภาคนี้

ปัญหาในการดำเนินงาน ปัญหาที่สำคัญที่สุด คือ การหาเงินทุนดำเนินการ เนื่องจากประเทศในเอเชียส่วนใหญ่ยากจน ธนาคารจึงไม่สามารถเรียกหุ้นจากสมาชิกในภูมิภาคเป็นจำนวนมาก ๆ ได้ ส่วนการที่จะไปเรียกหุ้นจากสมาชิกนอกภูมิภาคจำนวนมากนั้น ก็เป็นที่หวังได้ยาก เพราะประเทศเหล่านั้น อาจไม่ยอมเสียสละให้ ในเมื่อตนไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร ดังนั้น ธนาคารจึงมีทุนดำเนินการจำกัด ไม่สามารถให้สมาชิกกู้ยืมเป็นเงินจำนวนมากได้

ยิ่งกว่านั้น การดำเนินงานของธนาคาร มีลักษณะเป็นการค้า เนื่องจากประเทศสมาชิกนอกภูมิภาคบางประเทศหวังผลประโยชน์จากการไต่คอกเบี้ย และหวังที่จะได้มีสิทธิในการออกเสียงมากกว่าประเทศอื่นด้วย ⁴¹

คณะมนตรีเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งเอเชีย

(The Asian Industrial Development Council or AIDC)

อีกาเฟ้โคลงมติให้จัดตั้งคณะมนตรีเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งเอเชีย หรือ AIDC ขึ้นในปี ๑๙๖๖ เพื่อดำเนินงานเกี่ยวกับความก้าวหน้าและปัญหาต่าง ๆ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศในภูมิภาค รวมทั้งให้คำแนะนำแก่ประเทศสมาชิกอีกาเฟ้ เพื่อเร่งรัดอัตราการพัฒนาอุตสาหกรรม ⁴²

41 ๒๐% ของการออกเสียงทั้งหมดใช้หลักเสมอภาค คือสมาชิกมีสิทธิออกเสียงเท่า ๆ กัน ส่วนอีก ๘๐% ใช้หลักออกเสียงตามสัดส่วนของจำนวนทุน นอกจากนี้ หลักในการคัดเลือกผู้ปฏิบัติงานของธนาคารยังพิจารณาจากจำนวนทุนด้วย ทำให้จำนวนพนักงานของประเทศต่าง ๆ ไม่ได้สัดส่วนกัน บางประเทศ เช่น ญี่ปุ่น จึงมีอิทธิพลในธนาคารเป็นอย่างมาก.

42 Report of the Second Asian Conference on Industrialization, Industrial Development in Asia and the Far East, New York, 1971.

เนื่องจากประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายประสบปัญหาเช่น การขาดแคลนทุน **เงินตรา** ต่างประเทศ แรงงานทางอุตสาหกรรม ความรู้และเทคโนโลยีสมัยใหม่ และตลาดภายในประเทศที่แคบ เหล่านี้ เป็นต้น ทั้งยังเกิดการขาดเงินเพื่อแทบทุกส่วนของโลก ปัจจุบันเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม และทำให้ประเทศมีบุคลากรขาดเงินเสียเปรียบ ในขณะที่ความถี่ที่มีความกดดันเนื่องจากอัตราการเกิดสูง เป็นเหตุให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยส่วนรวมชะงักงัน

AIDC จึงมีบทบาทอย่างสำคัญที่จะช่วยกระตุ้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจของประเทศนั้น ๆ จากการศึกษาคนคว่าและวิจัยของ AIDC จะทำให้ประเทศกำลังพัฒนาได้รับประโยชน์เกี่ยวกับการเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม การใช้วัตถุดิบ การตลาด และแหล่งเงินทุน รวมทั้งในการวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมด้วย

ทั้งนี้ AIDC เน้นโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อประเทศกำลังพัฒนาในเอเชีย ๖ ประเภทด้วยกัน⁴³ คือ

๑. อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า
๒. ปุ๋ยและเคมีภัณฑ์ทางเกษตร
๓. อุตสาหกรรมป่าไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้
๔. อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน (petrochemicals) เช่น พลาสติก และใยสังเคราะห์พวกไนลอน
๕. อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร
๖. อุตสาหกรรมน้ำมันพืชและไขสัตว์

ผลงานที่สำคัญ ๆ ของ AIDC ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการก่อตั้งสถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (SEASI)⁴⁴ ณ สิงคโปร์ ในปี ๑๙๖๖ มีสมาชิก ๖ ประเทศ ประกอบด้วย จีน (ไต้หวัน) อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ทำให้เกิดการขยายตัวในการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เหล็กในภูมิภาคนี้

⁴³ Report of the Second Conference on Industrialization, op.cit.

⁴⁴ มีวัตถุประสงค์เพื่อขยายการผลิตเหล็กและเหล็กกล้าให้เพียงพอความต้องการ ซึ่งในปี ๑๙๖๕ ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผลิตเหล็กโดยรวม ๑.๘ ล้านตัน แต่มีความต้องการถึง ๕.๒ ล้านตัน.

การส่งเสริมให้ขยายการผลิตปุ๋ยเคมีภาคเกษตร และอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร จะช่วยส่งเสริมให้การปฏิวัติการเกษตรในหลาย ๆ ประเทศประสบผลสำเร็จ มีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมขึ้นในฟิลิปปินส์ และโรงงานสร้างเครื่องจักรช่วยในการทำนาในอินโดนีเซีย มีการก่อตั้งโรงงานเบโตร์เคมีคอลลีในฟิลิปปินส์ และปรับปรุงขบวนการผลิตในอินเดียนอกจากนี้ก็มี การส่งเสริมการผลิตโปรตีนและน้ำมันจากเมล็ดพืชในมาเลเซีย และอินโดนีเซีย ซึ่งจะมีผลช่วยให้ประชากรในประเทศเหล่านี้มีความอยู่ดีกินดีมากขึ้น ขณะนี้ AIDC มีโครงการจัดตั้งศูนย์เพื่อการโยกย้ายเทคโนโลยีแห่งเอเชีย และสถาบันเพื่อการพัฒนาเครื่องจักรกลการเกษตรแห่งเอเชียขึ้นด้วย

โครงการสำรวจแหล่งทรัพยากรชายฝั่งทวีป

(Offshore Prospecting)

เนื่องจากอ่าวทะเลแดงเห็นว่า ทะเลอาจนวายุประโยชน์ให้กับประเทศในเอเชียใต้อย่างมหาศาล จึงได้จัดตั้งคณะกรรมการประสานงานเพื่อความร่วมมือในการสำรวจหาแหล่งแร่ชายฝั่งทวีปเอเชีย (Committee for Co-ordination of Joint Prospecting for Mineral Resources in Asian Offshore Areas or CCOP) ขึ้นในปี ๑๙๖๖ มีสมาชิก ๘ ประเทศ ประกอบด้วย สาธารณรัฐเขมร สาธารณรัฐจีน อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น เกาหลี มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ไทย และเวียดนาม มีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมให้มีการสำรวจบริเวณไหล่ทวีปและชายฝั่งทะเลของประเทศสมาชิก เพื่อค้นหาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ โดยกระตุ้นให้ประเทศต่าง ๆ ร่วมมือกันในการสำรวจตามโครงการ และนำวิทยาการใหม่ ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงาน⁴⁵

โครงการนี้ได้รับความสนับสนุนจากประเทศอุตสาหกรรม ๒ ประเทศ คือ ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ญี่ปุ่น สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา ประมาณว่านับตั้งแต่เริ่มดำเนินงานอย่างจริงจังเมื่อปี ๑๙๖๘ จนถึงปลายปี ๑๙๗๑ CCOP ได้รับความช่วยเหลือในโครงการสำรวจเป็นมูลค่า ๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๆ ทั้งนี้ จากการสำรวจโดยใช้เครื่องมือหลายประเภท ครอบคลุมพื้นที่กว้าง ตั้งแต่บริเวณน่านน้ำมาเลเซีย - อินโดนีเซีย ขึ้นไปจนถึงญี่ปุ่นและเกาหลี

45 "Riches Under the Gulf of Thailand : International survey suggests mineral domes," Investor, August 1970.

ผลการสำรวจอย่างกว้าง ๆ นี้ ได้ถูกตีพิมพ์เผยแพร่ จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความสนใจที่จะชุกคนเอาทรัพยากรในทะเลแถบนี้มาใช้อย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมัน โดยมีบริษัทเอกชนมากกว่า ๑๐๐ บริษัท แสดงความจำนงขอเข้าทำการสำรวจอย่างละเอียด ซึ่งจากปี ๑๙๖๙ ถึง ๑๙๗๒ ประมาณเงินทุนที่ใช้เพื่อการนี้มีมูลค่าหลายร้อยล้านเหรียญสหรัฐ ฯ

ในปี ๑๙๖๙ รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ให้ความร่วมมือโดยจัดส่งเรือสำรวจชื่อ "F.V. Hunt" ประกอบด้วยนักวิทยาศาสตร์จากไต้หวัน มาเลเซีย ไทย และเวียดนาม ออกสำรวจบริเวณอ่าวไทย และก้นทะเลลึกตอนภาคใต้ ซึ่งสามารถสกัดออกเป็นซีลเฟอรและโปแตสได้ แร่ทั้งสองชนิดเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิตปุ๋ยวิทยาศาสตร์ และประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต้องการใช้อยู่มาก

จากการสำรวจที่ได้กระทำไปแล้ว นอกจากจะพบว่ามีแหล่งน้ำมันอยู่หลายแห่งรวมทั้งในอ่าวไทยแล้ว ก็ยังพบว่ามีแร่ธาตุจำพวกซีมุก แมกเนไทท์ อิลมาไนท์ ฐิเนียม เพทาย และแรมอนนาไซต์ กระจายอยู่โดยทั่วไปในปริมาณที่ค่อนข้างมาก

อย่างไรก็ดี มีสิ่งที่จะต้องทำก่อนที่จะมีการชุกทรัพยากรต่าง ๆ ขึ้นมาใช้ นั่นก็คือ ความตกลงในเขตไหล่ทวีปของแต่ละประเทศ ซึ่งกำลังเป็นปัญหาที่สำคัญอยู่ในปัจจุบันและเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินโครงการของ CCOP เป็นอย่างยิ่ง ซึ่ง CCOP ก็ไม่มีอำนาจหน้าที่ที่จะเข้าไปจัดการเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ หากแต่ประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกันจะต้องหันหน้าเข้าทำความตกลงกันเอง และอินโดนีเซียกับมาเลเซียก็ได้ทำความตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ส่วนไทย เขมร และเวียดนาม ยังอยู่ในระหว่างการเจรจากัน และเพื่อที่จะช่วยคลี่คลายปัญหานี้ ทางอิกาเฟได้เตรียมอำนวยความสะดวกในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศ หากมีประเทศใดร้องขอ

โครงการทางรถไฟข้ามทวีปสายเอเชีย

(The Trans-Asian Railway)

ขอเสนอให้ดำเนินงานในโครงการทางรถไฟสายเอเชีย ให้นำเสนอขึ้นโดยคณะกรรมการขนส่งและคมนาคมของอิกาเฟ ในเดือนเมษายน ๑๙๖๗ เป็นโครงการระยะยาว มีวัตถุประสงค์ที่จะให้มีการดำเนินโครงการรถไฟทั่วทวีปแบบตาข่าย (network) ⁴⁶

ซึ่งจะเชื่อมโยงกับระบบทางรถไฟในทวีปยุโรปและแอฟริกา ข่ายทางรถไฟนี้จะมีความยาวประมาณ ๑๘,๕๐๐ กิโลเมตร เริ่มตั้งแต่เมืองอิสตันบูลในตุรกี ผ่านอิหร่าน ปากีสถาน อินเดีย พม่า ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ เขมร เวียดนาม และต่อเรือข้ามฟากไปยังศรีลังกา และอินโดนีเซีย ทั้งนี้ อีคาเฟได้จัดตั้งผู้เชี่ยวชาญร่วมกับคณะสำรวจญี่ปุ่น ทำการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นในประเทศต่าง ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่ปี ๑๙๗๑ ⁴⁷

โครงการนี้ ประมาณว่าจะเสร็จสมบูรณ์ในปลายทศวรรษพัฒนาที่สามของสหประชาชาติหรือในราวปี ๑๙๘๕ หากโครงการนี้บรรลุผลสำเร็จ จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศในเอเชียอย่างมหาศาล โดยจะช่วยเร่งรัดพัฒนาชนบท และยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชนในภูมิภาคนี้ รวมทั้งอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในภูมิภาคอื่นด้วย เนื่องจากข่ายทางรถไฟนี้จะเชื่อมกับข่ายทางรถไฟในยุโรป ผ่านประเทศตุรกี จะทำให้เกิดการขยายตัวทางการค้าระหว่างประเทศ ทั้งภายในภูมิภาคกับนอกภูมิภาค ช่วยแบ่งเบาภาระการค้าทางเรือ ซึ่งประเทศกำลังพัฒนาจำต้องพึ่งเรือพาณิชย์ของประเทศพัฒนาแล้วเป็นอย่างมาก และจะช่วยบรรเทาความคับคั่งในการใช้คลองสุเอซ นอกจากนี้ โครงการนี้จะเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศไต้หวัน ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ลาว และอาฟกานิสถาน ท้ายที่สุด โครงการนี้จะส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในภูมิภาคอีคาเฟ

คณะกรรมการไต้ฝุ่น

(The Typhoon Committee)

โดยเหตุที่พายุไต้ฝุ่นทำความเสียหายให้แก่ทรัพย์สินของประเทศในเอเชียปีละประมาณ ๕๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงความเสียหายในด้านอื่น ๆ อีกมาก ดังนั้น อีคาเฟจึงได้ร่วมกับองค์การอนามัยโลก (WMO) จัดตั้งคณะกรรมการไต้ฝุ่นขึ้นในปี ๑๙๖๘ มีสมาชิก ๗ ประเทศ รวมเป็นกรรมการ ได้แก่ ฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐเกาหลี

47 ECAFE - 25 Years, op.cit., p.46-47.

48 ช่วงปี ๑๙๖๑ - ๑๙๗๐ ประมาณว่าพายุไต้ฝุ่นทำความเสียหายแก่เอเชียและตะวันออกเฉียงใต้ เป็นมูลค่าไม่ต่ำกว่า ๖,๗๕๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ คิดเป็น ๐.๕% ของ GDP ของประเทศในภูมิภาคนี้รวมกัน นอกจากนี้ ยังมีประชากรสูญหายไปเกือบ ๑๒,๐๐๐ คน และทำให้เกิดคนไร้บ้านในทันที ๗.๖ ล้านคน

ไทย ฮังการี ญี่ปุ่น ลาว และสาธารณรัฐจีน มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ณ ประเทศฟิลิปปินส์⁴⁹ โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ๓ ประการ คือ ประการแรก เพื่อปรับปรุงระบบอุตุนิยมวิทยา และอุปกรณ์ในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพยากรณ์การเกิดพายุไต้ฝุ่นและระบบการเตือนภัย ประการที่สอง เพื่อจัดตั้งหน่วยพยากรณ์น้ำท่วม และระบบการเตือนภัย ในบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำที่ประสบอุทกภัยอยู่เสมอ และประการสุดท้าย เพื่อริเริ่มและส่งเสริมให้มีการดำเนินมาตรการควบคุมและป้องกันภัยพิบัติจากวาตภัยและอุทกภัย

ในการดำเนินงานขั้นแรก คณะกรรมการ ฯ พยายามที่จะให้มีการปรับปรุงหน่วยงานที่ทำหน้าที่พยากรณ์และเตือนภัย เมื่อเกิดพายุไต้ฝุ่นและน้ำท่วม ให้มีการตั้งสถานีสังเกตการณ์ทั้งภาคพื้นดินและทางอากาศ ทั้งนี้ โดยได้รับความช่วยเหลือจากภายนอก ได้แก่ ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สหภาพโซเวียต และญี่ปุ่น ความช่วยเหลือที่สำคัญจะอยู่ในรูปการจัดหาอุปกรณ์ที่ทันสมัย ช่วยจัดตั้งสถานีวัดความเร็วลม สถานีตรวจจับเมฆ อุปกรณ์สื่อสารผ่าน ดาวเทียม ความรู้ทางวิชาการ โดยการให้ทุนฝึกอบรมและจัดส่งผู้เชี่ยวชาญร่วมงาน

สำหรับการดำเนินงานเพื่อบรรเทาความเสียหายจากน้ำท่วมนั้น คณะกรรมการ ฯ ได้จัดตั้งหน่วยพยากรณ์น้ำท่วม และระบบเตือนภัย ในบริเวณลุ่มแม่น้ำโขงในไทย ลุ่มแม่น้ำ Pampanga ในฟิลิปปินส์ ยิ่งกว่านั้น อีคาเพียงไคริ เริ่มก่อตั้งคณะทำงานผสมระหว่างอีคาเพื่อกับ WMO เพื่อทำการศึกษาพายุหมุนในเขตร้อน (Tropical Cyclones) และมี พม่า อินเดียน ปากีสถาน ศรีลังกา และไทย เป็นสมาชิกเพื่อบรรเทาความเสียหายจากพายุหมุน ในบริเวณอ่าวเบงกอลและทะเลอาหรับ

การดำเนินโครงการเหล่านี้จะช่วยประโยชน์ประชาชนในเอเชีย มีเวลาเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นเวลาพอสมควร ก่อนพายุใหญ่จะมาหรือก่อนน้ำท่วม ซึ่งหากโครงการนี้ดำเนินไปอย่างไคผล พายุไต้ฝุ่นและอุทกภัยจะเป็นเพียงสิ่งรบกวนที่พอพ้นพ้นซึ่งได้รับความคุ้มครองอย่างดีเท่านั้น

49 "Strom trackers," Modern Asia, June - July 1971.

ข่ายการโทรคมนาคมแห่งเอเชีย

(The Asian Telecommunication Network)

ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ได้รับความสนใจจากการถ่ายทอดข่าวสารจากการสื่อสารมวลชนเป็นอันมาก อีคาเฟ้ก็พยายามส่งเสริมให้มีการดำเนินข่ายการโทรคมนาคมประสานกันทั่วทวีปเอเชีย และเพื่อสนับสนุนโครงการโทรคมนาคมผ่านดาวเทียม ด้วยความร่วมมือในส่วนภูมิภาค โครงการนี้จะดำเนินบทบาทอย่างสำคัญที่จะทำให้โครงการต่าง ๆ สำหรับทศวรรษพัฒนาที่สองแห่งสหประชาชาติบรรลุเป้าหมาย 50

อีคาเฟ้ได้เริ่มโครงการข่ายการโทรคมนาคมแห่งเอเชียตั้งแต่ปี ๑๙๖๔ แต่ปฏิบัติการจริง ๆ เริ่มเมื่อเดือนเมษายน ๑๙๗๐ โดยการประสานงานกับสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ (ITU) ระยะเวลาในการดำเนินงานกำหนดเสร็จสมบูรณ์ในปี ๑๙๗๕ ซึ่งหมายถึงว่าประเทศต่าง ๆ ในเอเชียจะทำการติดต่อสื่อสารกันได้อย่างถาวร โครงการนี้ได้รับความร่วมมือจาก ๑๒ ประเทศ ได้แก่ อาฟกานิสถาน อินเดียน จีนโคโมโรส อิหร่าน สาธารณรัฐเขมร ลาว มาเลเซีย เนปาล ปากีสถาน สาธารณรัฐเวียดนาม สิงคโปร์ และประเทศไทย

จากการสำรวจในราวปี ๑๙๖๙ พบว่า มี ๓๐ ประเทศในโลกที่มีโทรศัพท์ใช้มากกว่า ๑.๕ ล้านเครื่อง และในจำนวนประเทศเหล่านี้ เป็นประเทศในภูมิภาคอีคาเฟ้เพียง ๘ ประเทศ ประมาณว่าเพื่อที่จะดำเนินการติดตั้งโทรศัพท์ ๕ ล้านเครื่องในประเทศกำลังพัฒนา ๑๑ ประเทศ ภายในปี ๑๙๗๕ จะต้องใช้เงินทุนเป็นมูลค่า ๒,๘๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ

ในปี ๑๙๖๙ นั้นเอง สหรัฐอเมริกาได้ส่งดาวเทียม Intelsat III ขึ้นไปโคจรเหนือมหาสมุทรอินเดีย นับเป็นการเปิดศักราชใหม่ของการสื่อสารผ่านดาวเทียม ซึ่งในปัจจุบันก็ได้มีสถานีโทรคมนาคมผ่านดาวเทียมในประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียหลายประเทศแล้ว (รวมทั้งประเทศไทย) ทำให้ประเทศเหล่านี้สามารถใช้ประโยชน์จากระบบการสื่อสารที่ทันสมัยมาปรับปรุงระบบการสื่อสารภายในประเทศ

นับตั้งแต่เริ่มปฏิบัติการในปี ๑๙๗๐ ได้มีการศึกษาข้อมูลด้านต่าง ๆ โดยคณะผู้เชี่ยวชาญของ ITU ร่วมกับผู้เชี่ยวชาญของประเทศที่เกี่ยวข้อง ควบคู่กับความสนับสนุนของ UNDP และแบ่งเขตศึกษาข้อมูลออกเป็น ๕ ภูมิภาค ทั้งนี้ สำหรับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นั้น คณะสำรวจได้จัดทำรายงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว โครงการนี้จะต้องใช้ทุนดำเนินการภายในแต่ละประเทศ รวมปีละ ๒๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๆ แต่ประโยชน์ที่จะได้รับจากโครงการนี้มีมากมาย จึงไม่มีปัญหาสำหรับประเทศต่าง ๆ ต่อการหาแหล่งเงินทุนมาดำเนินการ

นอกจากนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุด คือการฝึกอบรมคนในประเทศนั้น ๆ ให้สามารถเข้าสู่อุปกรณ์ที่ทันสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมเกี่ยวกับโทรคมนาคมขึ้น ในหลายประเทศได้แก่ อาฟกานิสถาน อินโดนีเซีย อิหร่าน มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐเกาหลี และไทย และที่กำลังพิจารณาจัดตั้งในอีก ๔ ประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐเขมร ลาว สาธารณรัฐเวียดนาม และสิงคโปร์ ยิ่งกว่านั้น ยังมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมเกี่ยวกับโทรคมนาคมผ่านดาวเทียมขึ้นในอินเดีย ศูนย์ฝึกเหล่านี้จะช่วยแก้ปัญหาในการพัฒนาการสื่อสารโทรคมนาคมในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ได้เป็นอย่างดี

ประชาคมมะพร้าวแห่งเอเชีย

(The Asian Coconut Community)

ประชาคมมะพร้าวแห่งเอเชียเป็นสมาคมของประเทศผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน สมาคมแรกในเอเชียก่อตั้งขึ้นในความอุปถัมภ์ของอียิปต์ ในเดือนกันยายน ๑๙๖๕ มีสมาชิก ๖ ประเทศ ได้แก่ ศรีลังกา อินเดีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย และประเทศไทย⁵¹ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมร่วมมือและประสานงานในกิจกรรมต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมมะพร้าวของประเทศสมาชิก เพื่อที่จะเร่งความเจริญเติบโตในการขยายการผลิต และการตลาด และเพื่อความร่วมมือกันในการค้นคว้าวิจัยให้ได้ขบวนการผลิตที่มีประสิทธิภาพ⁵² ทั้งนี้ ประชาคมฯ มีวัตถุประสงค์ที่จะเป็นศูนย์กลางในอุตสาหกรรมมะพร้าว หากแต่ประสงค์จะขยายอุตสาหกรรมมะพร้าวให้กว้างขวางออกไป

51 ประเทศเหล่านี้ผลิตมะพร้าวคิดเป็น ๘๐% ของผลผลิตของโลก.

52 Annual Report - 1970, Asian Coconut Community, Doc, Acc/71/AR-1, 16 April 1971, Djakarta, 1971.

การดำเนินโครงการแยกเป็น ๓ ประการคือ

๑. จัดหาอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับอุตสาหกรรมผลิตมะพร้าวให้พอเพียงกับความต้องการ และให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

๒. ทำการรวบรวมข้อมูลที่น่าจะเป็นไปได้ และทบทวนโครงการที่ประเทศนั้น ๆ และองค์การระหว่างประเทศ เช่น EEC, UNCTAD, FAO, UNDP และอื่น ๆ ได้ดำเนินการไปแล้ว

๓. ให้มีการประสานกันในโครงการของประชาคม ๆ กับโครงการของประเทศสมาชิก และกับโครงการขององค์การระหว่างประเทศที่ใกล้เคียงมาแล้ว

ผลงานของประชาคม ๆ ที่ได้รับผลสำเร็จด้วยดี คือ การต่อรองกับ EEC ให้ลดหย่อน พิศัตราศุลกากรสำหรับมะพร้าวจากประเทศสมาชิกประชาคมที่ส่งไปขายในประเทศใน EEC ทำให้ประเทศผู้ผลิตได้รับเงินเพิ่มขึ้นถึงปีละ ๒๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐ⁵³

สถาบันสถิติแห่งเอเชีย

(The Asian Statistical Institute)

สถาบันสถิติแห่งเอเชีย (ASI) ถือกำเนิดขึ้น ณ กรุงโตเกียว ในเดือนมิถุนายน ๑๙๗๐ เป็นองค์การเอกเทศภายใต้ความอุปถัมภ์ของอียูพี เพื่อให้เป็นเสมือนโครงการแห่งความร่วมมือ ส่วนภูมิภาค และได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจาก UNDP ที่จะให้เฉพาะในระยะ ๕ ปีแรก ของการก่อตั้ง เป็นมูลค่า ๒.๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๆ และได้รับเงินสมทบอีกเป็นมูลค่า ๑.๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๆ จากประเทศที่มีส่วนร่วมดำเนินการ ๒๐ ประเทศ คือ อาฟกานิสถาน ออสเตรเลีย ศรีลังกา สาธารณรัฐจีน อินเดียน อินโดนีเซีย อิหร่าน ญี่ปุ่น ลาว มาเลเซีย เนปาล นิวซีแลนด์ ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐเกาหลี สาธารณรัฐเวียดนาม สิงคโปร์ ไทย สหราชอาณาจักร และซามัวตะวันตก นอกจากนี้ยังได้รับความร่วมมือจาก UNESCO และ FAO⁵⁴

53 ECAFE - 25 Years, op.cit., p. 62.

54 Plan of Operation, "Asian Statistic Institute", United Nations Development Programme (Special Fund), 1970.

สถาบันนี้มุ่งให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาปรับปรุงสถิติของประเทศกำลังพัฒนา ในประเทภูมิภาคอียิปต์ โดยการจัประชุม การสัมมนา การฝึกอบรม รวมถึงการเผยแพร่ เอกสาร นับตั้งแต่นั้นมาตั้งแต่ปี ๑๙๖๒ สถาบันสถิติแห่งเอเชียได้ฝึกอบรมให้นักสถิติกว่า ๑๕๐ คน จาก ๒๗ ประเทศ และตกลงที่จะขยายการดำเนินงานออกไปอีก หลังจากสิ้นสุด ๕ ปีแรกแล้ว เพื่อให้เป็นองค์การถาวรองค์การหนึ่ง 55

ศูนย์พัฒนาบริหารศาสตร์แห่งเอเชีย

(The Asian Centre for Development Administration)

ศูนย์พัฒนาบริหารศาสตร์แห่งเอเชีย (ACDA) ก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนตุลาคม ๑๙๖๒⁵⁶ มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะยกระดับระบบการปกครอง และการบริหารโครงการซึ่งจะช่วยลดช่องว่างระหว่างการวางแผนปฏิบัติงาน กับการ ปฏิบัติตามแผนของประเทศในภูมิภาคอียิปต์ โครงการนี้ได้รับความสนับสนุนจาก UNDP ที่จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินในระยะ ๕ ปีแรก และได้รับเงินสมทบจากประเทศที่มี ส่วนร่วมอีก ๒๒ ประเทศ คือ อาฟกานิสถาน ออสเตรเลีย พม่า ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย อิหร่าน สาธารณรัฐเขมร สาธารณรัฐเกาหลี ลาว มาเลเซีย มองโกเลีย เนปาล นิวซีแลนด์ ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ศรีลังกา ไทย ทองกา สหราชอาณาจักร และซามัวตะวันตก การดำเนินงานจะแบ่งเป็น ๔ ระดับ คือ ระดับที่ ๑ เป็นการฝึกอบรมนักวางแผน หรือนักบริหารระดับอาวุโส โดยทั่ว ๆ ไป ระดับที่ ๒ ทำการวิจัยถึงลักษณะของการบริหาร แผนพัฒนาในประเทศต่าง ๆ เพื่อช่วยแก้ปัญหาการบริหารแผนพัฒนานั้น ๆ ระดับที่ ๓ เผยแพร่ ขาวสารการดำเนินงานและผลการวิจัย ระดับสุดท้าย เป็นการให้บริการปรึกษาหารือแก่ประเทศ ในภูมิภาคเกี่ยวกับปัญหาในการพัฒนา

55 รายงานการประชุมของคณะผู้แทนไทย ในการประชุมคณะกรรมการวิชาการเศรษฐกิจสำหรับ เอเชียและตะวันออกไกล สมัยที่ ๒๕ ณ กรุงโตเกียว ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๒๓ เมษายน ๒๕๑๖.

56 อียิปต์ริเริ่มโครงการนี้มาตั้งแต่ปี ๑๙๖๕.

โครงการเหล่านี้จะอำนวยความสะดวกแก่ประเทศกำลังพัฒนาในทางปฏิบัติ โดยช่วยให้
เกิดความชำนาญในระบบการบริหาร การทดลองและริเริ่มระบบการบริหารแบบใหม่ ซึ่งจะช่วยให้
ประเทศกำลังพัฒนาพร้อมที่จะดำเนินโครงการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เปรียบได้เสมือน
กับชุมชนจะเป็นสมองของหน่วยงานและสถาบันต่าง ๆ ของประเทศ

โครงการอื่น ๆ

นอกจากโครงการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว อีกคำเพียงคำเดียวเป็นโครงการอื่น ๆ อีก
หลายโครงการ เช่น โครงการประชากรแห่งเอเชีย โครงการพัฒนาเขื่อน และการขนส่ง
ทางเรือ โครงการขยายการค้าแห่งเอเชีย สหภาพทักษิณแห่งเอเชีย โครงการธนาคารเงิน
สำรองแห่งเอเชีย การจัดงานแสดงสินค้าแห่งเอเชีย กองทุนการค้าชาวแห่งเอเชีย และ
ศูนย์พัฒนาและวิจัยอุตสาหกรรมกึ่งอุตสาหกรรมเหล่านี้เป็นต้น หากการดำเนินโครงการต่าง ๆ ที่กล่าวมา
ประสบผลสำเร็จจะช่วยการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้อย่างมากมาย ทั้งยังส่งเสริมให้ประเทศเหล่านี้
มีความร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อันจะนำมาซึ่งความก้าวหน้าในอัตราการพัฒนา ความอยู่ดี
กินดี และความสงบสุขของประชาชนในภูมิภาคนี้

การประเมินผลการดำเนินงานของอัคราเฟ

แม้ว่า โครงการต่าง ๆ ที่อัคราเฟริเริ่มและสนับสนุนให้ดำเนินการ จะสามารถมอบบทบาท
สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในภูมิภาค แต่ผลของการดำเนินโครงการ
ต่าง ๆ ของอัคราเฟเท่าที่เป็นไป มิได้บรรลุผลที่พอใจ มีเพียงไม่กี่โครงการที่สร้างผลงาน
ที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศกำลังพัฒนา โครงการเหล่านี้ ได้แก่ โครงการ
พัฒนาคุณภาพน้ำของคอนด่าง สถาบันเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและวางแผนแห่งเอเชีย โครงการ
ทางหลวงสายเอเชียและธนาคารพัฒนาเอเชีย ส่วนโครงการอื่น ๆ อาจเป็นเพราะอยู่ใน
ระหว่างเริ่มดำเนินการ จึงยังเป็นโครงการเล็ก ๆ อยู่ ยังไม่เห็นผลงานมากนัก เป็นที่น่า
สังเกตว่า โครงการที่ดำเนินงานได้รวดเร็วและมีความก้าวหน้าบางโครงการ เช่น โครงการ
พัฒนาเอเชีย โดยแท้จริงแล้ว เกิดจากการดำเนินงานเป็นเอกเทศของหน่วยงานนั้น
มากกว่าจะเกิดจากการดำเนินงานของอัคราเฟเอง

โครงการบางโครงการดำเนินงานไปแล้วเสร็จตามที่กำหนด แต่ผลของการดำเนินโครงการนั้น มิได้ปรากฏออกมาตามที่คาดไว้ เช่น โครงการสายน้ำสาขาแม่น้ำโขง สร้างเขื่อนเสร็จเรียบร้อยแล้วหลายเขื่อน แต่ปรากฏว่า มิได้ช่วยให้ระบบการชลประทานในบริเวณนั้นดีขึ้นมากนัก พื้นที่ที่คาดว่าจะมีระบบการชลประทานไปถึง ก็ยังคงแห้งแล้งและทุรกันดารอยู่ หรือระบบกักตังน้ำตามเขื่อนกับบริเวณที่เกิดอุทกภัยจากแม่น้ำโขง ก็ยังทำงานไม่ได้ผลตามที่คาดหมายไว้ และบริเวณพื้นที่ลุ่มแม่น้ำโขง ยังคงได้รับความเสียหายจากอุทกภัยและवाद ภัยเช่นเคย และสิ่งที่เห็นได้ชัดคือ การดำเนินงานของอีกาเพิ่มขึ้นไม่มีประสิทธิภาพได้แก่ การที่โครงการทุกโครงการ ค่าต่ำกว่ากำหนด และสูญเสียค่าใช้จ่ายและทรัพยากรไปมากกว่าที่จำเป็น

เหตุผลที่เป็นเช่นนี้เกิดขึ้นจากปัจจัยหลายปัจจัย ทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับอีกาเอง ซึ่งเราจะต้องทำการศึกษาค้นคว้า อีกาจะทำอะไรไม่ได้บ้าง มีปัญหาอะไรบ้างที่แก้ไขไม่ได้ และในอีกแง่หนึ่ง วิเคราะห์ถึงปัญหาต่าง ๆ ที่สามารถจะแก้ไขได้ และเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อีกาสมควรปรับปรุงการดำเนินงาน และแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างไร โดยในบทที่ ๔ เราจะได้กล่าวถึงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ว่ามีปัญหาดังกล่าวที่สำคัญ ๆ และจำเป็นจะต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนอะไรบ้าง และบทที่ ๕ จะกล่าวถึงอีกาแล้วว่า ประสบปัญหาดังกล่าวที่ทำให้โครงการที่ดำเนินมาแล้วไม่ประสบผลสำเร็จ ดังนั้น อีกาสมควรจะแก้ไขอย่างไร และจะมีการปรับปรุงการดำเนินงานอย่างไรจึงจะสอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งนี้ จะได้ทำการศึกษาค้นคว้าการดำเนินงานของอีกาไฟ เมื่อเทียบกับคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับภูมิภาคอื่น เพื่อให้เห็นปัญหาดังกล่าว ชัดเจนยิ่งขึ้น.

